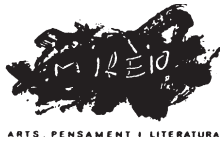

O M R I O M R E I O E I
I R O R M E I O R I I E M I
E M E I R I M I R O
E I R I M O E I I I
I E M R I R I R E M
O M R I R I O I O M
R R I I M I I E R I
O I I E I I R M E O
I M E R I O M I O R E
M R I E I M E I R M
I O I O R O R E I R M
R O M I I I M O R I R O
O M R O E M I O R E I
I R M E I R I R O I I R
R E R I M R I I I M R
R M E I I E I O I E I
M E I E M I I I E I
O M I M O I R I I
I I I M O I I O I R E M
I I I I I O I O I R
O O E M O I I I O
E R E R E

C R È D I T S

Edita: Escola Frederic Mistral-Tècnic Eulàlia,
Escola Avenç i Escola Ramon Fuster

Direcció i disseny: Xavier Aballí

“Mirèio” n. 35 2021

Sumari

Editorial	3
Pensament	5
St. Jordi 2021. Primers premis Escola Avenç	9
St. Jordi 2021. Primers premis Escola Ramon Fuster	23
St. Jordi 2021. Primers premis Escola Frederic Mistral-Tècnic Eulàlia	38
Arts Plàstiques 2021. Primers premis Escola Avenç	63
Arts Plàstiques 2021. Primers premis Escola Ramon Fuster	64
Arts Plàstiques 2021. Primers premis Escola Frederic Mistral-Tècnic Eulàlia	65

FUNDACIÓ
COLLSEROLA

ESCOLA
avenc
avenc

ESCOLA
RAMON I FUSTER

ESCOLA
FREDERIC MISTRAL
TÈCNIC EULÀLIA

ARTS. PENSAMENT I LITERATURA

E D I T O R I A L

Aquest curs, recuperem la revista d'Arts, Pensament i Literatura Mirèio. El curs passat, malauradament, les circumstàncies viscudes a partir del mes de març no ens van permetre fer-la. És per això que ens fa especial il·lusió poder fer-vos-la arribar altra vegada.

La revista Mirèio recull algunes obres literàries i artístiques destacades dels i les alumnes de les escoles de la Fundació. Us hi presentem, un any més, els treballs premiats en la Diada de les Arts Plàstiques i també en els Jocs Florals que cada any celebrem a l'escola perquè pugueu gaudir de la seva lectura.

Malgrat que el curs escolar ha estat condicionat per les limitacions de la pandèmia que vivim, l'escola ha treballat dia rere dia per compartir amb tot l'alumnat un projecte ambiciós dins i fora de les aules, acompanyant-los en la seva formació i aporant-los al món del coneixement i la cultura.

Aquest any, volem fer especial menció als i les alumnes que aquest curs han finalitzat els estudis a l'escola i que han vist com la seva etapa de Batxillerat ha estat condicionada per les ben conegudes restriccions.

Al setembre del 2019 arribaven il·lusionats al Centre de Sarrià. Uns mesos abans havien tancat l'etapa de Secundària als seus centres de la Fundació Collserola: l'Avenç, el Ramon Fuster o el mateix Frederic Mistral-Tècnic Eulàlia. Nois i noies de Barcelona, de Sant Cugat, de Bellaterra, de Cerdanyola, de Sabadell i de moltes altres localitats que es trobaven a l'edifici de Sarrià per cursar plegats dos anys intensos d'ensenyament postobligatori. Alguns es coneixien ja de les colònies d'estiu, de les convocatòries del Cros de la Fundació, de les jornades d'orientació de 4t... Per a d'altres, va suposar un nou inici i l'oportunitat de conèixer gent nova, de començar noves amistats. Nous grups de companys i companyes amb qui compartirien un parell de cursos.

Aquell setembre estava carregat de bons propòsits i d'il·lusions, de grans expectatives. Havien triat els itineraris que més els agradaven i van passar a formar part d'uns nous grups-classe. Al cap de poc temps, just quan ja estaven ben familiaritzats amb la nova etapa, però, el curs i la vida en general van canviar de format.

Les aules es van substituir per espais d'estudi a casa. La virtualitat va omplir les vides de tothom. I la paraula restricció va aparèixer per quedar-se. I les renúncies; moltes renúncies per aconseguir reduir els efectes d'un virus devastador.

E D I T O R I A L

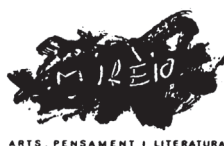
Van tancar el 1r curs de Batxillerat a casa, passant hores davant la pantalla que els connectava a la història, la geografia, l'anglès o la física. La mateixa pantalla que els apropava als avis, als cosins, als companys i als amics. Ponts de connexió virtuals que els permetien avançar dia a dia, això sí, envoltats d'incertesa i d'una grisor fàcilment descriptible.

I va arribar un nou setembre que va obrir la porta al 2n de Batxillerat. Podem dir ara que hem estat de sort de poder venir a l'escola cada dia, quasi cada dia. Mai la presencialitat al centre no havia estat tan desitjada pels alumnes! I tenim la certesa que ha estat un curs exitós malgrat les ombres que també ha tingut; una de les quals, sens dubte, l'absència del viatge a París.

D'entre les moltes paraules que han ocupat bona part de la nostra quotidianitat n'hi ha una que vull destacar i és la resiliència. Han estat resilents. No han perdut la capacitat de mirar endavant amb il·lusió, malgrat les circumstàncies, i han sabut adaptar-se amb gran immediatesa a unes condicions diferents de les que haurien triat. El seu compromís ha estat d'ajut per aconseguir que l'escola fos un espai segur on poder avançar en la seva formació i el seu creixement personal malgrat els grups bombolla, les indicacions a terra per saber per on circular i per on no fer-ho, les mascaretes que no deixen veure somriures, la mobilitat reduïda, els patis parcel·lats i una llarga llista d'inconvenients.

Esperem que el pròxim setembre sigui diferent per a tothom i que el nou curs ens permeti somniar de nou i mirar el futur amb optimisme.

Lutxi Almodóvar Morales
Direcció General

Les incerteses

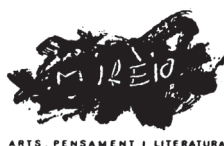
Entre els mesos de febrer i març de 2021, va tenir lloc l'11a edició de les **Reflexions a l'escola** que, cada curs, organitzem a la Fundació Collserola. En aquesta ocasió, vam convidar famílies, alumnes de Batxillerat, professorat i a totes les persones que hi van participar a reflexionar, aquesta vegada en línia a través del nostre canal de Youtube, sobre **Les incerteses**.

Després que el mes de març de l'any passat, la Covid-19 canviés moltes coses i posés de relleu, i en primer terme, la nostra condició vulnerable i, molt especialment, la necessitat d'aprendre a viure en la incertesa, volíem reflexionar sobre les eines que ens calen per gestionar-la. Tant la incertesa com la vulnerabilitat formen part de la nostra condició humana. Amb la pandèmia, però, segurament la percepció que en teníem va canviar.

És per això que, amb el nou cicle, volíem ajudar a entendre els mecanismes de la incertesa –o de les incerteses–, aprendre del que no sabem, per poder guanyar confiança cap al que no podem preveure i cap a nous horitzons sense certeses. En definitiva, vam intentar escatir com, en comptes de veure-les com un fre, les podem veure com una palanca que ens permet tirar endavant.

Malgrat la virtualitat, el cicle va continuar amb el format estrenat el curs passat, en la 10a edició, i va comptar amb l'escriptora i periodista Lluïcia Ramis com a presentadora i moderadora del debat posterior a la conferència dels convidats d'enguany: Salvador Macip, Ingrid Guardiola, Josep M. Esquirol i Mara Dierssen.

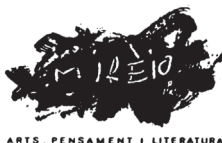
Vam estrenar el cicle amb el doctor **Salvador Macip**. Macip, metge, investigador i escriptor, ens va recordar, a **La incertesa com a motor de canvi**, que la necessitat de saber i la necessitat de resoldre les incerteses que tenim els éssers humans és el que ha fet avançar la ciència al llarg de la història. Tal com va explicar, la ciència és l'eina que tenim per conèixer l'entorn a través de preguntes. Per fer-ho, va recordar, tenim el mètode científic que ens permet respondre-les a través de l'observació i l'experimentació de les hipòtesis que plantegem. Va posar d'exemple la Covid-19, que ha generat una gran incertesa. Aquesta incertesa, no obstant, per als científics ha estat un regal que, de cop, els ha convertit en herois. La principal frontera que s'ha trencat aquesta vegada és la de la vacuna: se n'han generat de diferents en poc temps i totes són eficaces. Alhora, va fer un repàs de tots els reptes interessants que la humanitat haurà d'encarar i gestionar en el futur com, per exemple, el canvi climàtic.

P E N S A M E N T

A la segona de les conferències, **La tecnologia i les certituds immediates**, l'assagista, investigadora i realitzadora audiovisual, **Ingrid Guardiola** va voler reflexionar sobre com les empreses que viuen de les noves tecnologies s'aprofiten de la nostra incertesa i desorientació. Aquesta incertesa ens fa clicar molt més i produir moltes més dades que són utilitzades per predir el nostre futur. Com a ciutadans, va recordar, som cada vegada més espectadors i menys ciutadans i, a més, tenim a l'abast tanta informació, que no podem digerir-ho tot. Com va explicar, el que fa irresistible les xarxes socials és el seu caràcter imprevisible. El problema, però, va recordar, és que aquesta imprevisibilitat és fal·laç ja que és fruit d'un càlcul gestionat a mans de molt poques empreses amb les quals, a través dels nostres clics, i sense ser-ne del tot conscients, anem compartint grans quantitats d'informació sobre nosaltres. Com va explicar, el mercat sabrà abans que nosaltres qualsevol cosa i, això, caldria entendre-ho i mirar d'incidir-hi per saber qui ho gestiona i per a què gestiona tota aquesta informació. Cedir la nostra capacitat de decisió a un algoritme, sense tenir en compte si ens fa bé o ens fa mal, va alertar, pot ser molt perillós ja que, precisament, el que ens fa ser humans és la nostra capacitat per distingir-ho. Per Guardiola, hauríem de repensar l'espai que aquestes eines ocupen en la nostra vida.

A **La incertesa és al teu davant. La paraula, al teu costat**, la tercera conferència de les Reflexions a l'Escola d'aquest curs, vam poder acompanyar el filòsof **Josep M. Esquirol** en la seva reflexió filosòfica sobre la incertesa. Com va explicar el filòsof, la incertesa està, sempre, en l'esdevenir, en el demà, en el futur. El demà ens és absolutament incert i per això intentem fer tantes previsions i prediccions; perquè pot passar qualsevol cosa i, a més, de manera inesperada. En paraules d'Esquirol, estem a la intempèrie, al descobert, en la incertesa. I aquesta intempèrie no se supera perquè forma part de l'existència. Actuem per afrontar-la i tirar endavant i, per fer-ho, ens explicava Esquirol, creem aixopluc, espais de calidesa, com la llar o l'amistat. L'amic, amb la seva presència, ens diu "vagi com vagi el demà, jo hi seré". I aquesta capacitat de dir "hi seré", si hi pensem, és increïble perquè procura donar una certa seguretat de cara al futur. I necessitem generar aquesta confiança perquè sense aquesta confiança, sense aquests espais compartits, per Josep M. Esquirol, no hi hauria demà possible. Per això és molt important que, a l'escola, es posi la confiança davant de tot. I especialment la confiança en el sentit, perquè els hem d'enfortir amb allò que els oferim. Però el paper de la incertesa, de la crítica, també és important i cal ajudar a projectar-la. Perquè per ser crítics hem de poder examinar les

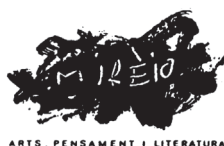

P E N S A M E N T

coses per saber si valen la pena. Per poder ser crítics, va recordar, primer hem d'haver rebut les eines per ser-ho.

La **Dra. Mara Dierssen**, neurobiòloga i investigadora, fou l'encarregada de tancar aquesta 11a edició amb la conferència **“El cervell en temps d'incertesa”**. Dierssen va començar la intervenció amb una pregunta: “Què és el que ens fa més por als éssers humans?” per recordar-nos que és el fet de no tenir certeses, de no saber què passarà. El cervell, però, va recordar, necessita certeses perquè és una màquina de preveure, d'anticipar-se. I aquest és un avantatge evolutiu que tenim perquè ens permet preveure les situacions del món en canvi constant en què vivim. I això és un repte per al nostre cervell perquè ha d'adaptar-se i aprendre constantment. En paraules de Dierssen, “el cervell viu en el passat predint el futur” i això ens permet prendre les decisions adients, regular les emocions, planificar el que farem... I aquest tret que és fonamentalment humà, també provoca una preocupació pel futur que també és pròpia de la nostra espècie. Des d'un punt de vista més “biològic”, la incertesa és el desconeixement al voltant de la condició futura de les coses. I això implica una previsibilitat imperfecta. En situació d'incertesa, el cervell ha d'invertir molt més esforç per poder preveure i preparar-se per als resultats i, en aquest sentit, en situacions de molta incertesa, com les que la pandèmia de la Covid-19 ha generat, l'estrès prolongat ens acaba esgotant i impedeix el control emocional. Aquesta reacció és molt diferent en funció de l'edat perquè també és diferent el desenvolupament de l'escorça prefrontal que controla les reaccions adients a les possibles amenaces. En aquest sentit els joves són molt més vulnerables. Va recordar que superar aquestes situacions està molt relacionat amb tenir, o no, contacte social, amb l'amistat i la gent que ens recolza. Som éssers socials i, en paraules seves, “el cervell humà està dissenyat per viure i conviure en societat”.

Podeu gaudir de les conferències del cicle Reflexions a l'escola al nostre canal de Youtube.

Sant Jordi 2021

El llop tímid

Hi havia una vegada un llop que era molt tímid. Sempre estava amagat.

Un dia la seva amiga va anar a veure el llop. Li va preguntar que per què no sortia mai. El llop li va dir que no sortia perquè era tímid. La seva amiga li va dir que havia de sortir perquè si sortia, li tocaria l'aire fresquet.

Va sortir i van marxar tots els problemes.

Clara Verge Tomás
1r de Primària

El nen que anava de xulo

Hi havia una vegada un bruixot que es deia Dan. Un nom molt maco però tothom li va començar a dir Dancarot perquè tractava malament a la gent. Deia que era el millor de tots i es pot dir que anava de xulo per la vida. Anava a l'escola de mags i als pobres que no podien anar a l'escola els deia:

- Tu no pots anar a l'escola i jo si, ha, ha, ha, hi, hi, hi!

Era molt mala persona.

Un bon dia va anar a l'escola de mags i els van dir que es prepararessin un examen. En Dancarot va dir, amb veu de xulo:

- Senyor professor, què passa si no estudiem?

El professor li va dir:

- Doncs que no aprovareu!

En Dancarot li va dir:

- No penso estudiar perquè sóc el millor del món i estic segur que no m'equivocaré.

- Si això és el que penses i vas de xulo et repto a fer un examen extra sense estudiar i si no aprofes seràs expulsat de l'escola. – Li va dir el professor.

En Dancarot ho va acceptar pensant que aprovaria. Així que va arribar el dia de l'examen i en Dancarot va arribar a la classe de pocions. A dins hi havia la directora i el professor que li havia proposat el repte i li van dir que es fes invisible. En Dancarot va començar a posar ingredients sense pensar, es va veure la poció i es va posar de color vermell. Va ser expulsat de l'escola de mags.

Quan va arribar a casa els ho va explicar tot als pares i els pares, que són molt llestos, li van dir:

- Demà ves a l'escola i demanes disculpes per haver-te fet el xulo.

En Dancarot se'n va anar a dormir pensant el que li havien dit els seus pares.

L'endemà en Dancarot va anar a l'escola no gaire convençut i amb molta por.

Li va dir al professor amb veu de decepció:

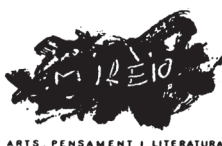
- Senyor professor, perdona per fer-me el xulo. Em deixaries tornar a l'escola, m'he equivocat.

El professor li va dir:

- Clar que sí, et vaig dir això perquè sabia que suspendries i t'adonaries que ho havies fet malament.

Des d'aquell dia en Dancarot va deixar de ser un xuleta, es va esforçar i va ser una bona persona.

Laia Riba Vega
2n de Primària

L'aventura aquàtica dels mitjons bessons

Hi havia una vegada uns mitjons que eren bessons. Eren un nen mitjó i una nena mitjó. Es deien Quico i Quiquia.

Un dia els van posar dins de la bossa de la roba bruta. Aquell dia tocava posar la rentadora i els van posar dins del cistell amb tota la resta de roba.

De sobte, els mitjons van començar a notar un moviment estrany i, mica en mica, van sentir que es començaven a mullar i a donar voltes.

No sabien què estava passant però, de sobte, una picor als ulls va començar.

- Però què passa?- va dir en Quico...

- No ho sé! Però amb tant de gir m'estic començant a marejar!- va dir la Quiquia...

Els bessons no sabien què estava passant.

De cop i volta una escuma blanca va començar a tapar-los i després d'una quantitat exagerada d'aigua van acabar els dos ben mullats!

Quan ja pensaven que s'havia acabat tot, una olor refrescant els va envoltar i la fragància de colònia va inundar tots els seus sentits.

Finalment, després de donar més voltes que un ventilador, un barret que estava mig adormit, va dir:

- Apa! Ja ho tindriem! Ja estem nets i llestos per embrutar-nos de nou!

I així va ser com els mitjons van gaudir del seu primer bany a la rentadora.

Aina Gorchs Díaz
3r de Primària

La història de l'Àvia

Quan vaig arribar a casa de l'Àvia em va explicar aquesta història:

Fa molts i molts anys, quan jo era petita i jove, m'agradava molt mirar el cel. El meu somni era volar. Cada matí anava a una muntanya molt alta per veure volar els ocells i desplaçar-se els núvols...

Un matí mentre observava el cel, tot anant per un caminet, vaig caure de la muntanya... però em va salvar un núvol!

El núvol em va preguntar si estava bé i jo li vaig fer que sí amb el cap.

El núvol em va dir que l'havia invocat. Em va dir que qui l'invoqués seria la guardiana dels cels.

L'endemà vaig tornar a la muntanya i el núvol m'esperava. Jo vaig muntar sobre d'ell i em va portar a un palau.

El palau era fet de vidre i de núvols. Jo vaig entrar-hi i em van venir a rebre una armadura i una espasa. Em vaig quedar bocabadada.

Quan vaig entrar una mica més els meus ulls no s'ho podien creure. Tot era preciós, blanc... i hi havia un tron.

- Àvia... per què tu no estàs...

- Abans que preguntis això... deixa'm acabar.

Bé... per on anàvem... Ah! Sí...

Dins del palau hi havia un drac que semblava que m'esperés. Vaig anar fins on era i em va explicar que jo era la guardiana... i a tot això, van passar els anys i vaig defensar els cels i els núvols.

- Àvia: per què dius "vaig defensar"?

- Filla meva, ja tinc una edat i ja no ho puc fer.

- I ara, "vaig preguntar-li..." qui serà la guardiana o el guardià?

-Ningú ho sap. El drac i el núvol ho escolliran.

Júlia Arredondo Soblechero
4t de Primària

El secret de l'amistat

Fa uns quants anys, a l'estiu de 1987 hi havia quatre nens que es deien: Francesc, el líder del grup, que tenia 14 anys, la Maria, la intel·ligent del grup, que tenia 11 anys, el Pere, l'informàtic del grup que tenia 12 anys i finalment la Paula, l'esportista del grup que en tenia 10.

El Francesc feia 2n de l'ESO, la Maria i la Paula 5è de Primària i el Pere 6è. Anaven a la mateixa escola però a classes diferents, per això, a l'escola no es podien veure. La casa del Francesc era el seu "amagatall secret". Els agradaven coses diferents però tenien una mateixa afició: el teatre...

Feien teatre dimarts i dijous i una cosa que els agradava molt era que després de teatre anaven junts a fer un gelat. Estaven emocionats perquè faltava una setmana per fer l'obra més important de les seves vides. Aquella setmana, de tant nerviosos que estaven, van començar a fer coses estranyes; la Maria va posar el comandament a la nevera, el Francesc va posar que 2x20 feien 4, la Paula va fallar un tir de bàsquet molt fàcil i el Pere va enviar un correu electrònic a una persona equivocada.

Finalment el dia va arribar i aquell mateix dia una caixa molt estranya va arribar i van decidir utilitzar-la per a l'obra.

Al començar l'obra el Pere és qui agafa la caixa misteriosa, i en el precís instant que la va a tocar, s'entrebanca i es va produir una catàstrofe. El decorat de l'obra va anar caient a poc a poc, la Maria i la Paula van xocar mentre el Francesc intentava calmar el públic.

Una hora després a casa d'en Francesc...

- Com és que ha sortit tan malament?- Ploriquejava la Paula.
- Tranquil·la Paula. Per cert jo crec que és culpa de la caixa- Va dir el Francesc. Tots se'l van quedar mirant.
- Vols dir?- Van dir els altres a la vegada.
- I si l'examinem amb guants?- Va proposar el Pere.
- D'acord, per mi val.- Va aprovar la Maria.

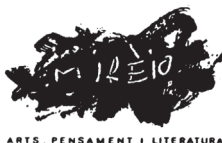
Van anar a buscar la caixa i la van examinar. No hi van trobar res normal. Tot eren símbols i coses que no entenien. Va entrar de cop el gos del Francesc i els va fer un ensurt gegant, sense voler al Francesc li van caure els guants, i va tocar un botó de la caixa i instants després va desaparèixer.

Els seus amics es van espantar moltíssim, van mirar dins la caixa i van veure el dibuix del Francesc, la Maria va intentar agafar-lo però estava enganxat a la caixa. Una veu molt profunda va parlar i va dir:

"Si el vostre amic voleu recuperar un sacrifici haureu de donar, la caixa haurà de tocar i aquí dins es quedarà".

La Maria va entendre de seguida que algú altre havia de tocar el botó, alliberant així el Francesc.

Els dies anaven passant i la policia va penjar cartells per tota la ciutat de la desaparició del Francesc, però els seus amics no van dir res. Un dia camí de

SANT JORDI 21

l'escola van veure uns cartells que deien: "Caixa perduda! Si us plau, si trobeu aquesta caixa truqueu al 50 105 37. Gràcies."

Els amics es van quedar bocabadats, era la caixa que tenia el Francesc atrapat! Van pensar que potser aquesta persona sabia com alliberar al Francesc!

A la tarda, després de l'escola, van anar a casa la Maria perquè els pares del Francesc no volien ningú a casa seva per trucar al número 50 105 37. Van marcar els números i els va respondre una veu de noia, deia:

- Hola, esteu trucant al número 50 105 37, com els puc ajudar?

La Maria va dir:

- Bona tarda, tenim la caixa de cartells de la ciutat.- La veu els va agrair que si li portaven la caixa aquella mateixa nit, davant del pont vell, podria ajudar el Francesc.

Aquella nit van anar davant del pont vell. La noia ja havia arribat, però estava encaputxada i no se li veia la cara. Ella es va apropar i els va robar la caixa. Els tres amics la van intentar atrapar però era molt ràpida, es va escapar.

Els tres amics estaven molt tristos, havien perdut l'última oportunitat de salvar el seu amic.

El Pere va dir, amb la veu neguitosa, que no podien perdre l'esperança i que havien d'intentar recuperar la caixa com fos.

Les setmanes següents van buscar temps lliure per trucar al 50 105 37 però ningú va respondre. Un dia, va respondre la mateixa veu de noia, aquest cop sorpresa.

- Si us plau, ajudeu-me! Ho sento per haver-vos robat la caixa, però ara el meu fill s'ha quedat atrapat com el vostre amic.- La Maria havia mentit, dues persones més estaven atrapades dins la caixa. Van quedar un altre cop al pont vell.

A les 10 de la nit estaven tots allà, van estudiar la caixa, van descobrir què deia; "Si dues persones o més vols alliberar, la següent cançó hauràs de cantar: la lluna, el mar i el sol, tenim un món molt gran! The moon, the sea and de sun, we have a very big world!" I així moltes vegades.

Sota de la cançó hi havia una endevinalla molt difícil: "la cançó hauràs de cantar on s'ajunten la lluna, el mar i la platja, el dia que la llum se'n va a l'hora del final".

A la Maria li va costar una mica però al final la va entendre i va dir:

-Nois, el que vol dir és que hem de cantar la cançó el dia més curt de l'any (quan la llum marxa abans) a les 12 de la nit, a la vora de la mar quan la lluna toqui.

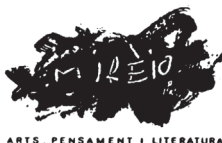
La Maria sabia que faltaven sis setmanes pel dia més curt de l'any.

- Mentrestant proposo que ens estudiem la cançó -va dir la Paula.

Tots hi van estar d'acord. Si se sabien la cançó només s'haurien de preocupar d'estar al lloc al moment just.

Al pati, a casa, a la dutxa i al llit, en tots aquests llocs practicaven la cançó.

Els dies, les setmanes i els mesos van anar passant fins que va arribar el dia de la cançó. A les 11 tots estaven ja a la vora del mar esperant que la llum arribés.

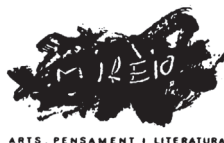

SANT JORDI 21

Va arribar la lluna i tots sabien la cançó perfectament. Van fer un cercle i van posar la caixa enmig. Van començar a cantar i quan van acabar van aguantar la respiració per veure què passava. No va succeir res. La Maria, en Pere i la Paula es van posar a plorar. No podien més. Després de cinc minuts quelcom sorprenent va passar; una llum, un espetec i un flaix. Va aparèixer el Francesc i el fill de la senyora, ràpidament els tres amics van córrer a abraçar el Francesc. El Francesc va somriure content i va abraçar als seus amics. Estaven junts de nou. No podien expressar tota l'alegria que sentien. Van portar el Francesc a casa seva i els seus pares estaven extremadament contents de veure'l. Van arribar cadascú a casa seva i van anar dormir. Estaven molt cansats, la Paula tenia un partit al dia següent i necessitava descansar, quan es va despertar a l'endemà va sentir la seva mare que li deia: -Paula, Paula, va Paula!- Va obrir els ulls i es va trobar a l'escola. Tot havia estat un somni, s'havia adormit a la classe de matemàtiques. Va somriure i va escoltar el que deia la mestra de mates sobre les fraccions. "Les fraccions equivalents són fraccions..." es va tornar a adormir.

Rebecca Castells Cribio
5è de Primària

ESCOLA
avenc
cribio

ARTS. PENSAMENT I LITERATURA

Aquest 2020

15 de març de 2020

De cop la mare crida “a sopar” jo apago la televisió i vaig corrents cap a la cuina... Jo soc l’Helena, tinc onze anys i se’m dona molt bé tocar el piano. Just avui han començat les classes on-line, la veritat, és que no em desagraden... les meves amigues són la Berta, la Laia, l’Amàlia i l’Alba, me les estimo amb bogeria!

Quan m’assec a taula arriba el pare just a temps! Avui per sopar hi ha sopa i bistec amb patates.

A taula els pares m’han preguntat sobre les classes on-line, els he dit que m’agradaven però els he explicat que m’havia semblat estrany que la Berta no s’hagués connectat a cap.

16 d’abril de 2020

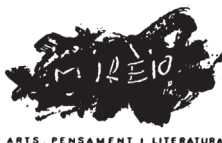
Ja m’estic cansant amb això del confinament... que si mascaretes, que si gel... Els hospitals estan saturats, les empreses estan despatxant a milions de persones i la Berta encara no ve a les classes on-line!

M’estic començant a preocupar per ella, bé la Laia, l’Amàlia, l’Alba... totes estem preocupades per ella!

La Laia pensa que potser l’han expulsat, però no explica perquè surt que no ha estat activa a internet des de finals de febrer... començo a plantejar-me si han despatxat al Marc i l’Àngels, els pares de la Berta.

20 de maig de 2020

El govern d’Espanya ha donat horaris a la gent per poder sortir de casa així que la Laia, l’Amàlia, l’Alba i jo hem quedat a les sis per trucar a casa de la Berta. Ha estat un plaer veure-les en persona. A l’arribar a la porta de la Berta hem trucat però sense resposta, hem trucat almenys cinc cops més però res. El món em cau a sobre però em consola pensar que potser ella i la seva família han anat a fer un volt però era una sensació estranya. La Berta i jo ens coneixem des de fa molt temps, les altres són amigues però ella sempre ha estat allà per mi i gent així és difícil de trobar. Ens separem i de camí a casa he vist de lluny una nena molt semblant a la Berta, m’he apropat una mica i era ella. Les dues hem corregut i ens hem abraçat molt fort. Poc després la Berta ha començat a plorar i m’ha explicat que als seus pares els havien despatxat de la feina a l’inici del confinament.

SANT JORDI 21

Ho havien passat molt malament i els diners de l'ERTE no eren suficients per pagar-ho tot i no tenien diners estalviats per això no es connectava a les classes on-line. M'ha explicat que estan enfonsats. Jo mateixa m'he emocionat, m'he adonat que en aquest 2020 tinc molta sort, la Berta és només un cas dins dels milions de persones que passen per això o coses pitjors.

Però a poc a poc tots junts podem ajudar la gent que ens envolta. Al cap i a la fi la gent que t'estima és més valuosa que els diners o qualsevol altra cosa material. M'he eixugat les llàgrimes i li he dit a la Berta:

“Tu no et preocupis perquè jo estaré allà per tu igual que sempre estàs tu per mi quan més et necessito” i a banda de totes les coses que he après durant el confinament, la més important és que tenir al costat la gent que t'estima i et recolza és el bé més preuat.

Isabella Ward Sastre
6è de Primària

ESCOLA
avenc
avenc

ARTS, PENSAMENT I LITERATURA

“Estimat” món

Un món ple de meravelles,
hauríem de donar les gràcies,
però actuant semblen titelles
i ho omplim tot de desgràcies.

Si admiréssim del món la bellesa
i es parés de cop el temps,
veuríem molta riquesa,
i no és prou per estar contents?

Mentre arbres tallem,
no fem res per ajudar
perquè oxigen perdem
i la natura hem de cuidar.

No ajudem contaminant,
amb tant paper d'alumini,
hauríem d'anar reciclant
i el món tindrà un llarg termini.

Un lloc tan fantàstic
com és el nostre mar
nosaltres l'omplim de plàstic
i això no és un tema d'atzar.

Ja és hora d'anar-hi pensant
i ens hauria de treure la son
si volem continuar xalant
d'aquest estimat món.

Lucas Palacios Moya
1r de Secundària

ARTS. PENSAMENT I LITERATURA

Viaje hacia mí mismo

Nada.

No veo nada.

La gente dice que puedes verte a ti mismo frente a un espejo. Pero yo nunca veo nada. Un gran abismo se muestra ante mis ojos, sumergiéndome en un mar de dudas; ¿quién soy?

Me gustaría coger una bicicleta. Volar con ella por el cielo, y junto a esa sensación de libertad, tratar de encontrar el significado de mi existencia en este mundo. Aunque sé que eso es imposible. Las bicicletas no vuelan, por lo tanto, paso mis días esperando encontrar un cambio radical en mi vida. ¿O acaso debería hacer algo para que el cambio que espero ocurra? No lo sé, pero siempre he creído que uno no existe porque sí. Creo que todos nacemos con un propósito, una oportunidad. Todos tenemos una bicicleta al inicio, y depende de nosotros si queremos montarnos en ella y pedalearla para seguir adelante. Aunque haya montañas, aunque haya bajadas, todos deberemos esforzarnos para nunca dejar de hacerla rodar. Por muy difícil que sea; debemos seguir adelante. Porque pienso que de eso trata la vida: de encontrarse a uno mismo. Y es que recientemente me he dado cuenta de que debería empezar a pedalear. Hace mucho que tenía esa bicicleta en una esquina de mi habitación, aparcada, y es hora de hacerla rodar. Porque sé que si me esfuerzo, que si nunca me detengo, podré llegar a hacerla volar más lejos que ninguna otra nave; y en un cielo lleno de resplandecientes colores, tras haber hecho un largo recorrido junto a mi bicicleta, poco a poco, durante este viaje conmigo misma, me habré ido descubriendo más y más. Solo quiero orientarme. Hay muchas cosas que quiero probar. Quiero escribir, quiero conocer a mucha gente, quiero conocerme. Deseo, dentro de un tiempo, poder estar sentada en la misma mesa en la que hoy me encuentro escribiendo todo esto, y al asomarme por la ventana, poder decir “¡qué bonito es el descampado con sus flores!, “qué bonita es la lluvia!” Sin prisa, iré encontrando y descubriendo las bellezas de este desconocido mundo, para así llegar a un punto en el que poder conocerlas todas y decir: “qué hermosa es la vida!”

No tenemos por qué apresurarnos. Una historia no ha de ser larga para ser alucinante.

Así como lo es esta historia, que solo dura una página en la que describo esos pensamientos que he estado guardando durante años. Escribo esto para no olvidarme de mis propósitos, y poder leer esto en un futuro, siendo una mejor persona. Podría pasarme un buen rato escribiendo sobre mis dudas y pensamientos, pero una bicicleta me espera aparcada en las escaleras de mi casa, y si no la empiezo a pedalear, nunca las resolveré. A partir de hoy comienza mi viaje.

¿Quién soy?

Pronto lo sabré.

Helena Gatenby Aballí
2n de Secundària

ARTS. PENSAMENT I LITERATURA

Qui som i qui volem ser

Qui ets?

I no, no vull que em responguis dient-me el teu nom, vull que realment m'expliquis qui ets.

Quines coses t'agrada fer, no amb quina nota has aprovat. On vols arribar, no quina puntuació vas treure a la selectivitat per saber si ho podràs aconseguir o no. Vull que em diguis què t'apassiona, i no els teus defectes, aquells que creus que t'impediran fer-ho.

Vivim en un món on ningú es preocupa per saber qui ets. Només volem encaixar, que la gent vulgui estar amb nosaltres i tenir algú amb qui parlar quan ho necessitem.

Però arribarà un moment que, per molt que fingim ser algú que no som, o amagar una mica la nostra veritat, passaran dues coses: tenir molt bona gent al teu voltant, la qual segur que no sap ni on vius, i acabar perdent-te a tu mateix per haver estat amagant tant temps qui ets. I potser ni et perds, simplement mai no t'havies trobat.

I aquí és quan jo em pregunto si realment val la pena voler aparentar alguna cosa que no som. Si encaixar ens fa ser més feliços o hem d'esperar a trobar les persones adequades i estar sols un temps.

Passar temps sols, una cosa que a molts de nosaltres ens fa por. Pensem que si la gent ens veu sols a un lloc on s'acostuma a anar acompanyat, creurà que som estranys o no tenim amics. Fins i tot nosaltres mateixos ens preocupem per saber què pensaran. Però si no ens aconseguim trobar i estimar estant sols, quan ho farem? I sí, la companyia de la gent adequada, la que t'accepta tal com ets, pot ajudar-te a ser feliç. Però només per un temps. Perquè quan se'n vagin, que ho faran, hauràs de començar a aprendre a cultivar la teva pròpia felicitat.

Depenem dels altres, moltes vegades de la gent incorrecta. I, quan ja no hi són, ens adonem que sense ells, abans d'ells, no érem feliços. I se'ns havia oblidat perquè pensàvem que es quedarien per sempre. Però no es queden, perquè la vida passa i la gent canvia, i no necessàriament estem lligats a aquells que estimem. Potser aquella persona especial s'adona que no t'estimes sense la seva ajuda i sap que, deixant-te el teu espai, ho aconseguiràs.

Qui som?

Jo encara no ho tinc clar, però gràcies a l'espai que m'han donat ho estic començant a esbrinar.

Valèria Busquets Esteve
3r de Secundària

ESCOLA
avenc
avenc

L'òliba de mitjanit

L'aire calent és una sorpresa benvinguda a aquestes hores de la nit. Als meus peus, la gran ciutat de París s'alça imponent, poderosa i màgica. Deu ser la llum de la lluna, penso. Sigui com sigui, es tracta d'una bellesa efímera que s'esfumirà quan el sol torni a regnar en el cel. Llavors, la rutina tornarà a començar i totes les incerteses del dia a dia reprendran la persecució. Però ara, mentre les estrelles vetllen per mi, es congela el temps, i no soc ningú més que jo mateixa.

La ràfega de vent marxa per on ha vingut i em trobo envoltada pel fred mantell de l'hivern. M'aixoplogo millor entre les mantes, negant-me a permetre que tal cosa trenqui la màgia del moment. Agafo el petit bolígraf, tremolosa. Em dic a mi mateixa que és pel fred, però sé que no és ben bé així. L'emoció, els nervis i el desconcert em dominen i no puc més que desitjar que la nit no acabi mai. Lentament, vacil·lant, a propòsit del bolígraf a la llibreta i escric una sola paraula. El gest, tan simple i senzill, m'omple d'una felicitat interminable.

Tanco els ulls, inspiro, i en obrir-los de nou deixo que les paraules comencin a fluir i que la tinta comenci a decorar les pàgines blanques. Escric sobre la nit, il·luminada suaument per la lluna plena. Escric sobre les estrelles, punts brillants en el mapa de l'infinit. Escric sobre la ciutat adormida, tan diferent a com és quan el sol brilla. Escric, escric i escric. Tot el que no he dit en anys, tot el que he anat pensant i somiant i desitjat és en aquell paper, de vegades en una perfilada i elegant cal·ligrafia, de vegades en signes tan intel·ligibles que fins i tot a mi em costa desxifrar.

- Gràcies - xiuxiuejo, agraint la pau que em porta el moment.

I em quedo observant el cel, simplement i única.

Les hores passen i començo a percebre el pas del temps. No sé quant queda fins a la matinada, però la lluna, abans al límit dels edificis, ara està alta i triomfant al cel. No, no puc deixar que aquesta nit s'acabi.

Sense pensar-m'ho dues vegades, m'aixeco. Començo a córrer, salto de teulada en teulada, oblidant qualsevol sentit comú que hagués tingut abans. Visc amb cada respiració que faig, i en poc m'oblido de per què havia pujat al terrat en primer lloc. La ciutat es veu diferent des de les teulades. Suposo que el que diu la mare sobre que la perspectiva ho és tot no va errat.

Estic pletòrica de felicitat, tant que no sé com soc capaç de no cridar d'emoció. Sembla que feia temps que no em sentia tan bé. En aquesta nit solitària, soc algú, ja sigui per a la ciutat, per a la lluna o per a mi mateixa. Per primera vegada en mesos, soc la meva prioritat, i la meva llibertat m'acompanya fidelment.

A la llunyania, veig un parell de llums que suaument il·luminen un dels racons de la ciutat. Per un moment, m'aturo i acaricio la idea que algú més, com jo ara, estigui trobant en aquesta nit un nou món inexplorat.

Torno a començar la cursa; les meves cames protesten de cansament, però no deixo que això m'aturi de nou. L'aire bufa ara fort contra la meua cara, la qual està lleugerament mullada per les gotes de suor. Els llargs cabells ondeggen

SANT JORDI 21

per sobre la meva esquena com si d'una bandera es tractés. Possiblement, si algú em mirés ara mateix no veuria més que una persona a la qual la nit ha fet embogir. Qui sap, potser no els faltaria raó. Però mentre ells parlarien de la roba bruta per la pols de les teulades, dels cabells esbullats que voltien despreocupadament, de la suor que regalima ara ja freda pel vent i del fet que estic saltant de teulada en teulada com qui creua d'una vora del carrer a l'altre, jo parlaria de l'incontrolable impuls que em sembla dominar sense jo voler evitar-ho, aquell que em fa fer un salt més, gaudir un segon més i deixar les meves preocupacions enrere, com si no existissin.

Un soroll, fluix però clar, trenca momentàniament aquest cicle que s'havia apoderat de mi. Paro l'orella i escolto com les belles notes canten una història coneguda. Ansiosa, busco d'on prové el so. Dos ulls brillants m'observen atentament. Les seves plomes, enfosquides per l'ombra de les branques de l'arbre on es troba, són més belles que les que mai no he vist.

I així de sobte com ha aparegut, aixeca el vol altre cop. Després d'un llarg minut, la criatura de mitjanit ja no es pot veure enlloc.

Intento retornar als meus pensaments, a aquella eufòria que abans tant m'havia omplert. No obstant, el cansament ha iniciat una llarga lluita que els meus ulls estan perdent, i les meves cames ja no responen.

Amb parsimònia, bevent mentre pugui de l'entorn màgic, marxo altre cop cap al meu terrat. Allà em quedo la resta de la nit, barallant-me entre el somni i la realitat, fins que el taronja amenaçador comença a tenyir l'horitzó. Com tot allò efímer, la nit ja ha acabat. Malgrat això, no sento el buit que esperava dins meu. En canvi, uns ulls brillants omplen ara aquest lloc. I per un instant d'amarga felicitat, imagino que jo soc l'òliba de mitjanit. I trenco a volar.

Laia Oleart Rabanal
4t de Secundària

ESCOLA
avenc
avenc

ARTS. PENSAMENT I LITERATURA

No sé volar!!!

Hi havia una vegada, fa molt de temps, un ocell que es deia Pipa. Un dia els seus pares li van dir: pots anar a buscar menjar? Però ell no sabia volar. Ho va intentar una vegada i una altra vegada, i un dia l'ocell Pipa va anar a una branca i va saltar ben fort i va volar. Va tornar amb els pares molt content perquè havia aconseguit volar.

Anna Casal Cortés
1r de Primària

Els fantasmes de Mart

Fa molt temps el Rei Gul vivia en un soterrani i volia anar a l'espai. Un dia, el rei Gul va dir als altres fantasmes del soterrani:

- Me'n vaig! Ja estic fart de menjar aranyes, insectes... i, sobretot, els fantasmes han de tenir llibertat!!
- No!!

Tancats al soterrani, els altres fantasmes s'ho van pensar i van dir:

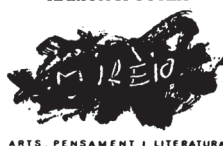
- És veritat. Els fantasmes han d'estar en llibertat, com els ocells!

Van pensar a quin lloc podien anar i al cap d'uns minuts un fantasma va dir:

- Anirem a l'espai amb els extraterrestres de Mart.
- Sí!!! Però com hi anirem?- va dir un altre fantasma.
- Hem de construir una nau especial. La farem amb les coses del soterrani.
- D'acord. Jo faré un forat molt gran, tan gran com la nau, per poder-nos enlairar.

Tots els fantasmes van entrar a la nau amb els vestits especials. El compte enrere va començar: 20, 19, 18, 17, 16, 15, 14, 13, 12, 11, 10, 9, 8, 7, 6, 5, 4, 3, 2, 1, MISSIÓ! Van travessar l'atmosfera i en un tres i no res van veure la Lluna, van arribar a Mart i van trobar els seus amics.

Arnau Torra Carrasco
2n de Primària

Les injustícies

Hi havia una vegada una nena que es deia Martina, la Martina vivia al cim d'una muntanya de Califòrnia. A la nena li encantava viure a l'aire lliure però no se n'adonava, de la sort que tenia.

En aquell moment la Martina estava estirada al sofà mirant la televisió. No la mirava perquè li agradés un programa sinó perquè s'entretenia passant els canals sense posar-hi atenció. Però, de sobte es va sentir la veu de la mare:

- Martina vine a ajudar-me a parar taula si us plau!
- Ara vaig mare, un segon!

Just quan la Martina anava a apagar la televisió va posar atenció a un programa, va sentir que deien unes quantes injustícies; van dir això:

- Els homes són millors que les dones!
- Els negres no poden fer coses de blancs!
- Les noies musulmanes han d'anar amb el cabell tapat!

Quan la Martina anava a fer un crit de ràbia va tornar a sentir la veu de la mare.

- Martina vine si us plau!

Aleshores la Martina va anar a parar la taula. Mentre parava la taula li anava preguntant a la mare per què existien aquelles injustícies i la mare li deia....

- No ho sé filla, suposo que algú les ha inventat.

Van passar anys i anys i la Martina seguia enfadada pel que havia vist a la televisió quan tenia 9 anys.

Quan va ser gran la Martina va decidir fer-se activista per derrotar les injustícies. Es va comprar un gos i li va posar de nom Derrotem. Junts van aconseguir moltes coses i el seu lema era...

“Tots som iguals perquè tots som humans”

Paula Navarro Gálvez
3r de Primària

La ciutat de les lletres

Hi havia una vegada una lletra que sempre estava molt sola i aquesta era la lletra U. Estava molt sola perquè quan ella parlava sempre feia UUUUUUUUUU, però llavors un dia va tenir una idea. Aniré a casa de la lletra A i li preguntaré si em vol ajudar.

Ding, dong!!!!

- Hola sóc la lletra A, què vols?

- Hola, sóc la teva veïna, la lletra U, et volia preguntar si em podries ajudar que tothom torni al poble.

A continuació la lletra A es va emocionar molt i va fer:

- AAAAAA. Tu lletra U i jo la lletra A podem formar paraules com UA! o AU!

Després la lletra U va dir:

- Quina bona idea!!

I van anar a casa de la seva amiga la T.

- Toc, toc.

- Hola, qui és?

- Som nosaltres les teves amigues la A i la U!

Aleshores la lletra T com que era tan juganera els va proposar un joc:

- Juguem a fet i amagar?

La lletra U va dubtar uns segons perquè ella volia anar a la recerca de la gent, però estava tan contenta de tenir aquells dos nous amics que va acceptar jugar. Llavors la lletra A es va amagar darrere d'uns arbres. I va veure una ciutat amagada, aleshores la lletra A va cridar les seves amigues.

- Lletra U i lletra T!!!!

Les dues lletres van anar-hi corrents i van veure la ciutat amagada i la lletra A va dir:

- Aquí hi ha una ciutat amagada que no coneixíem!!!

La lletra U estava tan contenta d'haver trobat la ciutat que van escriure un cartell on deia: "La ciutat de les lletres està molt sola". Pels carrers no hi havia ningú. I una lletra que passava per allà va dir:

- Quina bona idea, jo m'hi apunto!!

Era la lletra G, aleshores va anar a casa de la seva amiga la lletra P i li va preguntar:

- Vols venir a viure amb mi a una ciutat màgica i extraordinària?

- P,P,P,P, però jo sóc molt tímida i parlo molt malament...

- No, allà tothom serà benvingut.

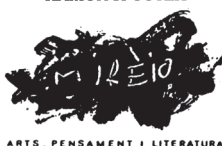
I la lletra B que passava per allà ho va sentir i va preguntar:

- Benvingut has dit? Doncs jo que sóc una lletra molt ballarina em necessitaran.

- P,P,P, però jo no sé fer res- va dir la P.

- No, P, tu saps pilotar avions i jo sé el nom dels animals com gat, gos, girafa, gallina, guepard...

- Doncs bé, ens hi apuntem.

SANT JORDI 21

Aleshores les sis lletres van fer molts viatges. El primer viatge va ser al Sol perquè allà trobarien la lletra S. Després van viatjar al riu perquè allà hi era la lletra R i, per últim, van anar a la torre. Van seguir fins a tenir totes les lletres del món. Però encara els faltava una cosa, la gent, per tant la lletra A va dir la proposta.

- Per què no anem a casa de cada nen? Jo aniré a casa de l'Aitana, l'Àlex X., l'Àlex D., l'Arlet i l'Anna.
- Quina bona idea, jo que soc la lletra M aniré a casa d'en Mikhail, d'en Martí, de la Mariona, de la Marina i de la Maite.
- I jo que soc la lletra S aniré a casa d'en Sergi i de la Silvia.
- Doncs jo que sóc la lletra C aniré a casa de la Carlota P., la Carla B., la Carlota J. i la Carla G.
- Que xulo!!! Jo aniré amb la Laia.
- I jo a casa el Tomàs.
- Ah i jo amb en Jan E., en Jan P., en Jan A, en Jan G. i la Jana.
- Jo que soc la B aniré a buscar la Berta.
- Uau!! Jo soc la H i aniré amb la Chloe.
- Jo, la E, aniré amb l'Eduarne.
- I jo la P aniré amb en Pol.
- Uala!!! Doncs jo la V aniré amb la Valèria.

Les lletres estaven tan contentes de tenir tants amics però... encara havien d'aconseguir una cosa: tenir tots els transports per tal de poder viatjar!!! Les lletres van aconseguir tot tipus de transports i van ser tots els més feliços del món.

Anna Formosa Pagès
4t de Primària

Les cartes sense resposta

Feia un parell de mesos que el pare va marxar a la guerra.

A mi no m'agradava gaire la seva absència, i pensar que potser no tornaria... Així que per no posar-me gaire trist, li escrivia cartes cada dissabte per explicar-li com m'anava entre setmana, anècdotes divertides, les notes dels exàmens, etc. Dos dies després, rebia una alegre resposta del meu pare que m'explicava com li anava tot i com estava, normalment em deia que estava bé i que podria aguantar, aleshores jo, content, li tornava una resposta.

Un dissabte qualsevol, com era habitual, vaig agafar un foli de paper per escriure la carta de cada dissabte.

Passaven setmanes i no rebia notícies del pare.

- Què li haurà passat?- em preguntava.

Va ser un dimarts inesperat que vaig rebre una carta del pare. Content per saber que havia enviat per fi una resposta, vaig obrir el sobre amb cura i vaig treure la carta de dins.

No podia creure el que llegia. Resumint l'escrit del pare, deia que estava molt malament a la guerra i que estava molt ferit, també m'explicava que probablement es moriria.

Va haver-hi un moment de silenci a casa meva, a continuació vaig agafar un foli i vaig començar a escriure, trist per les males notícies.

La mare em va ajudar a escriure la carta. Ella també plorava. Vam seure a la petita taula del menjador, sense paraules a dir. Vam poder escriure un paràgraf, però no més.

Després de dos mesos de llargues cartes sense resposta, va arribar el dia de la tornada dels soldats al poble.

La mare i jo vam anar al centre amb tots els habitants. Sabia perfectament que el meu pare no tornaria, però malgrat que ho tenia clar, estava una mica trist.

Quan vam arribar al centre del poble, la llarga filera de soldats ja hi era i tots els habitants la contemplaven.

La mare i jo no podíem creure el que vèiem.

Vam veure un home semblant al meu pare. Tenia unes ferides de bales al braç, estava prim i pàl·lid, la cara la tenia igual que la del pare, però més inflada. Les cames fines, plenes de blaus. També se'l veia molt excitat. M'hi vaig fixar millor i vaig poder veure que li faltava un braç i la mà la tenia envoltada d'una gruixuda bena groga brillant.

Ell em va mirar, i jo a ell. Amb els ulls oberts com taronges, el vaig examinar més de prop. Va saludar a la mare amb un gest i es va acostar a nosaltres.

Llavors, amb una veu tímida i dèbil va dir:

- Hola Èric, soc jo, el teu pare, em reconeixes?

- Pare?- vaig dir paralitzat.

Em van saltar les llàgrimes. No podia creure el que estava passant!

- Però com has pogut sobreviure?- vaig dir sorprès.

SANT JORDI 21

- És un petit secret- va dir.

La mare i jo el vam abraçar amb força i vaig sentir com ell em feia un petó a la curta cabellera.

Després de dos minuts de plors i de petons, vam tornar a casa. Vam decidir portar el pare a l'hospital, amb l'esperança que li cuessin les ferides.

Al cap de dues setmanes a l'hospital, el pare va poder tornar a casa, ja estava com nou.

El primer dia que va estar amb nosaltres em va entregar una petita caixeta amb un llaç a la tapa.

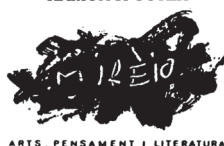
La va obrir amb cura i em va entregar un braçalet de plata. Llavors va dir:

- Èric, aquesta és la joia que ha fet que sobrevisqués. Guarda-la amb delicadesa, és única i molt especial.

Em vaig posar aquell braçalet tan brillant i de seguida vaig abraçar al pare i, amb un somriure d'orella a orella, li vaig agrair la sorpresa.

Aquell dia, va ser molt important per a mi i no l'oblidaré mai.

Laura Parra Muñoz
5è de Primària

Venci el Covid, Sa Majestat!

Ja fa molt temps que coneixes la història de Sant Jordi, oi? Doncs en realitat, la història no acaba quan Sant Jordi marxa. No, en Sant Jordi no marxa pas, es queda. Després de vèncer el drac, Sant Jordi es queda a viure al castell, amb tota la colla. Llavors, però, arribat el 2020, és la coronació de la princesa, i en Sant Jordi es fa càrrec del magnífic dinar.

- Perdoni princesa, però és bona idea que en Sant Jordi cuini?- va fer la mestressa.

- Oh, i tant!- va dir la princesa.- En Sant Jordi té molta classe, segur que no ens fallarà!

Però la mestressa va replicar:

- Ja, però m'ha dit que té previst fer una sopa d'herbes amb la històrica rosa que va créixer de la sang del drac, **SEGUR QUE SERÀ HIGIÈNIC?**

Però quan se n'havia adonat, la princesa havia marxat. L'endemà, es va fer la coronació i tots van gaudir d'aquell màgic i especial moment. Després, a l'hora de dinar, els va tocar menjar l'estrambòtica sopa de roses velles i espècies, i és que aquella esperada escena va fer un gir inesperat; va resultar exquisida. Però, a la nit, arriben males notícies.

- Perdoni princesa, però el seu...- va dir la mestressa.

- A partir d'ara digui'm reina, o millor, **SA MAJESTAT!**- va rebufar la nova reina.

- Perdoni Sa Majestat, però el seu marit, el cavaller Sant Jordi, ha donat positiu- va replicar la mestressa.- Positiu per culpa de la infecció de la planta ressecada, **JA DEIA JO QUE NO ERA HIGIÈNICA LA ROSA!**

- Quina rosa? I positiu de què?!?- va fer la reina.

- Positiu de Covid, un virus que porta a qualsevol que l'agafi a l'hospital!- va dir la mestressa.- I a part, ja portem 275 casos a Montblanc! I tot això està escrit en els pergamins oficials que reparteix el consell de salut medieval!

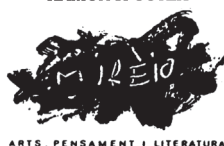
- Ai, no! Cal fer confinament complet! -va dir la princesa.

La mestressa, però, era una dona dura de convèncer, però al final, ella era la reina i ella era qui manava. La reina va manar el confinament comarcal, però tot i així hi havia alguns rebels que incomplien les normes, per això, va desencadenar una nova eina.

- D'això se'n diu mascareta, per evitar que ningú toqui els esternuts dels altres!- va dir ella. Ara podran sortir i viure la seva vida mentre portin això posat! La mascareta va ser inesperadament un èxit durant les dues primeres setmanes, la gent sortia amb ella posada a passejar pel camp com si res. Però, a partir del dilluns de la següent setmana, la gent ja no sortiria a passejar pels camps florits de Montblanc.

- Què ha fet que tota la gent del poble es quedi tan tancada a casa seva?!- va preguntar desesperada la reina.

- En Sant Jordi s'ha posat més malalt encara- va dir la mestressa. - I a més, mira per la finestra.- La reina va posar la cara rodona a la petita finestreta del

SANT JORDI 21

castell reial i el primer que va veure va ser una criatura esfèrica enorme i verda amb una coroneta al damunt. La pobra va posar els ulls com unes taronges. No tenia més opció; amb un parell de pots desinfectants va sortir disparada a propulsió i en veure el coronavirus el va envoltar amb una mascareta XXL i, per fi, van vèncer el Covid. I com tothom sap, de la sang del Covid en va sortir... UNA TULIPA! que va ser entregada al cavaller Sant Jordi que es va posar millor, de part de la noble, valenta i encantadora Reina de Montblanc.

Gemma Robles Guasch
6è de Primària

Totalment blanc

Totalment blanc. Tan sols una taca. Així eren els murs: depriments i neutres, d'un blanc radiant. Aquelles quatre parets podrien ser perfectament la definició de l'angoixa en un diccionari d'imatges. L'habitació era claustrofòbica; estava hermèticament tancada i, enmig d'aquest no res, la taca era una nena. No devia tenir més de dotze anys i anava vestida amb un conjunt de roba normal, com cada dia.

Feia almenys set hores que l'havien tancat en aquella sala i cada minut que passava se li feia més etern i insuportable. Ella no sabia, no entenia per què l'havien deixat en aquella estança, però sospitava que s'hi hauria d'estar molt de temps. Patia i volia fugir d'aquella estranya presó i, finalment, va imaginar-se en un altre lloc, ben lluny.

El soroll de les onades del mar xocant amb les roques era molt serè. Hi havia un arbre al cim d'una muntanya de penyals, i al cel blau, lliure de núvols, hi havia diverses aus que la nostra protagonista no reconeixia. El sol lluia i era molt brillant com en una tarda d'estiu. I per últim, ella. Absorta i fascinada, contemplava el seu entorn. Va deixar caure els braços en una tanca de color gris molt fort que hi havia just davant d'ella. Les llambordes del terra eren granat i desprenien calor. Per un petit i últim moment, va observar les vistes sense pensar en res més que l'horitzó que veia davant. Després d'això es va adonar que el seu cos no hi era. S'havia convertit en un personatge fet d'un embolic de ratlles negres. Havia perdut la seva forma natural. No era baixeta, ni prima. El seu tronc era un rectangle; les cames, dos ovals allargats igual que els braços; i el seu cap només era un cercle. Un esbós, unes línies traçades sobre un fons blanc.

Per un moment va considerar com seria viure així, sola. Sense preocupacions, sense que ningú li digués què havia de fer. Sí, en principi semblava una bona idea. Però de seguida es va plantejar una altra pregunta: era aquella una realitat perfecta? Definitivament no. Ser allà, perduda i separada de tot, li produïa una sensació que no podia expressar. Un sentiment semblant a l'exclusió, el mateix que sentia dins de les parets que la mantenien tancada i que l'empenyien al seu món imaginari. O no. L'habitació tampoc era real.

El blanc és tan fàcil... La ment en blanc, un paper en blanc, s'obren a milers de possibilitats de fantasia. Però havia de recordar qui era i què era el món real: una barreja imperfecta de somnis i impaciència, d'alegries i contratemps. Havia d'aprendre a omplir de color el seu llenç diari.

Júlia Fritz Fernández
1r de Secundària

El precio de la existencia

Así fue como despertaba cada día de mi existencia en Varsovia. Rápidamente me precipito a ponerme debajo de la cama. Las manos en la nuca y bañada de un sudor frío y cruel. Escucho a mi madre, llora y reza en la cocina a la espera de ser arrestada y condenada a vivir una vida en el infierno antes de llegar por el camino divino.

Mi padre se había ido a trabajar por la noche, ahora donde las explosiones suenan con contundente y terminante ruido espectral dejando a miles de almas libres a su paso.

Yo era inteligente. Sabía que en algún instante o bien sería atrapada por los alemanes o, por gracia de Dios, me liberaría de mi prisión corpórea y emigraría al paraíso. Pero el miedo recorre mi cuerpo como si de electricidad se tratase dejándome totalmente inmóvil. La atmósfera es fantasmagórica y el silencio que se escucha entre bomba y bomba no deja clemencia a su paso.

Súbitamente un haz de luz me deslumbra, dejándome colgada de un único hilo de vida que poco a poco se va deshilando para dejarme caer en la oscuridad. Resucito del purgatorio de antibióticos, narcóticos y pesadillas sin esperanza que alguien me había suministrado. Abro los ojos a la penuria de mi celda. La luz de una vela se extingue sobre un charco de cera en el que flota una pequeña llama azul pálido. La estancia estaba enfundada en color blanco y me sitúo en el centro de la habitación. A mi lado izquierdo, se encuentra una puerta corrediza totalmente blanca. A mi lado derecho, hay unos extraños aparatos parecidos a los que usa un dentista. Extrañamente la habitación no tiene ventanas y no permite la renovación del aire. Acercó la mano a la vela y no siento el aura de claridad ni la calidez. Mi piel tiene un color violáceo y negruzco. Mis dedos están hinchados y las uñas empiezan a desprenderse de la piel, por las que fluye un líquido gelatinoso de hedor indescriptible. Intento mover todos los miembros de mi cuerpo, pero ninguno me responde. Siento que la ropa que vestía ha desaparecido. Estoy desnuda y envuelta en una manta. Me llevo la mano al rostro y descubro que hay sangre. Estoy débil y cansada. Me contemplo largamente, como si quisiera averiguar a quién pertenece aquel cuerpo en el que he despertado. La memoria va regresando poco a poco, goteando imágenes y sonidos. Al rato lo recuerdo todo menos el dolor. Pero una presión en el pecho es tan fuerte que me adentra en un estado de letargo.

Despierto en un lecho diferente. Estoy sudando y las sábanas empapadas se me adhieren al cuerpo, la habitación es oscura y se logra apreciar una diminuta ventana que da acceso al aroma de la posguerra. La sala es de dimensiones colosales. Se abre una puerta en la lejanía y descubro que la soledad se desvanece en un intento de huida y en la cámara se manifiestan miles de millares de lechos extendidos con personas dormidas dentro, entra un señor alto con los ojos azules y cabello rubio vestido de oficial de la armada y portando consigo un brazalete rojo, blanco y negro simbolizando la supremacía de los nacionales

SANT JORDI 21

y de la raza Aria. Nos mira con desprecio y pronuncia unas palabras de carácter desconocido en alemán. Eso me da a entender que estoy en un campo de concentración y me arrepiento de mi desdicha por no haber muerto.

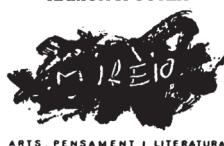
Un médico alemán me selecciona y aprueba al ver que estaba lo suficientemente sana y fuerte para realizar trabajos forzosos. Los alemanes nos oprimían y nos trataban como esclavos. Hasta que llegó aquel día donde el sufrimiento acabó. Yo, junto con un grupo de etnia judía, penetramos en las entrañas del campo de concentración. Había llegado el fin.

Para evitar el pánico, los guardias nos decían que nos iban a sacar los piojos, y que nos desvistiésemos y entregásemos nuestros objetos de valor.

Los franceses llegaron antes de la ejecución. Entonces creí que Dios nos había salvado por la gracia divina y que al final después de ver tanta gente morir, pude llegar a confirmar que sí existía un Dios misericordioso.

Años atrás, después de mi exilio en un hospital psiquiátrico en Estados Unidos regresé a Polonia. Aquella casa construida originalmente como vivienda familiar en unos tiempos en los que todas las familias judías se desprendían de sus palacetes, aquel poema de abundancia mantenía sus trazas de arrecife parisino iluminando de cobre las calles desde sus ventanales y exhibiendo a los mortales sus escalinatas, salones, arañas de cristal sin pudor alguno. Me adentré en aquella estancia como si regresara a un recuerdo perdido. Por un instante, me dije que aquel lugar hubiera podido ser mi destino de no haber estallado una guerra que me había arrancado todo cuanto tenía, que me había mutilado y abandonado en las calles de una tierra maldita. Una guerra que había acabado haciendo de mí, un títere más en una función de la que sabía que nunca iba a poder escapar.

Héctor González Hortelano
2n de Secundària

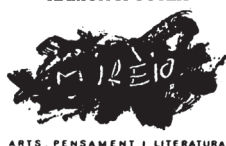

¿Vivir o soñar?

“No sé, es un tío raro, mira como mira a la gente, no sé si quiere abrazarlos o matarlos. A veces parece que esté vacío, le ruegas que se quede y se va, le echas y se queda. Tiene esa mirada viciosa como si fuera a comerse el mundo por el simple hecho de estar sentado en una esquina comiéndose la barrita esa de chocolate. A veces es como ver a un extraño, intentas mirar a través de sus ojos, y nada. Parece frío y tierno a la vez, y mira, allí viene Sara. Sinceramente ni un millón de años les hubiera imaginado como amigos, y mucho menos como pareja. Ella es la típica chica intensa e impredecible, capaz de quitarte una sonrisa hasta en sus peores días, la típica chica solicitada sin engaños, sin tapadoras, solo siendo ella. Se supone que los opuestos se atraen, pero es que en su caso no es ser opuestos en algo, es que lo son en todo!! Él dice negro, ella, blanco; él quiere frío, ella, calor; él viene, ella va... Es de lo más raro que se ha visto en la vida. ¡Mira, mira! Que ahora empiezan a pelearse y todo, uy uy Manuel, que ya la estás liando... Y ya está, lo han solucionado, os lo juro que si no lo veo no lo creo. En cinco minutos han pasado de gritarse a abrazarse, en serio, ¿cómo lo hacen?”

– Manuel, Manuel, despierta, por favor, vuelve.– Era su madre, podía oírla llorando, podía oír lo que parecía la sirena de un coche de policía o algo así, podía notar como se movía y hasta podía ver a una señora toda de blanco con la cara cubierta con mascarillas, la tenía literalmente encima de él –volvemos a perderle– fue lo último que oyó antes de volver a su mundo de fantasía.

“De repente sonó la campana del timbre, Sara y Manuel entraron hacia su clase, cogidos de la mano, ignorando los 34 ojos que tenían encima. De repente todas esas amigas suyas fueron a buscarla, todas estaban riendo, hablando, hasta parecían felices. Y él volvió a su triste rincón de la clase, cruzó los brazos encima de la mesa, apoyó la cabeza en la vieja madera y se quedó mirando a la nada. Otra vez, otra vez ese niño solitario, ese niño misterioso, otra vez ese niño vacío. De repente ella dejó a sus amigas atrás para ir a hablar con él. No es que dijera mucha cosa, simplemente se le quedó mirando y le dijo: –Lo siento, pero creo que es hora de que te hagan despertar, con gran pesar. Manuel empezó a mover la cabeza de un lado a otro, suplicando que no lo hiciera, empezaron a humedecerse los ojos, y, poco a poco, desde ese pequeño rincón del aula, se fue esfumando.”

– Manuel, Manuel cariño, que suerte que estés bien. Voy a avisar a las enfermeras, eh? No te asustes.

– ¡Chicas, en la 207, repito, 207!– Era una voz familiar, más que familiar, era la voz de la chica blanca que intentó despertarle antes.

De repente, entró esa misma enfermera, aunque ahora iba distinta. Como era de esperar, aún llevaba el mismo traje blanco, aunque llevaba la cara destapada y ese pelo típico de novela, brillante y castaño recogido en un moño que a juzgar por su aspecto, no es que hubiera invertido mucho tiempo en hacerlo. Y entonces apareció toda esa gente, había mucha gente, gente que venía a visitarlo. Chicos de su edad, venían en ropa de deporte y hasta con pelotas de fútbol. Detrás iban unas cuantas chicas, chicas bien vestidas, maquilladas, y presumiendo de largas melenas sueltas. No tardó mucho en comprender que él no se parecía en nada a este chico solitario que ahogaba sus penas en lo que ahora suponía que era imaginación suya.

Justamente al contrario, tenía amigos, muchos amigos. Y no solo eso, sino que por ahí, había una chica rubia y preciosa, que teniendo en cuenta el ramo de flores que llevaba, la caja de bombones y esos ojos cariñosos con los que le miraba, Manuel entendió rápidamente, que no es que fueran solo amigos.

– Señora, señora– mira, ahí venía una de esas enfermeras. Su madre no tardó ni medio minuto en levantarse. – Su hijo puede bajar cuando quiera, la cena le está esperando–.

Para él, había sido un día largo, solo quería comer y dormir, así que rápidamente, bajó al comedor. Era un sitio grande, repleto de gente por todas partes, había muchas mesas aunque todas llenas de gente, a excepción de una. Una mesa con una sola chica, y pobre chica, hasta parecía más perdida que él y todo. Fue así, sin más, que como si acabara de notar su presencia ella volteó la cabeza y fijó esos grandes ojos marrones en los suyos. Y de repente la vio, era ella, Sara, esa chica de su sueño, esa chica que le salvó la vida sin ni siquiera conocerlo, estaba allí, sentada en la mesa de al lado, mirándolo confundida. Se ilusionó, y mucho, aunque no tardó nada en darse cuenta de que ella ya no era la misma. Ahora era ella la que siempre estaba sola, sin amigos, la que vivía encerrada en su mundo, ahora ella era esa antigua versión imaginaria de Manuel. Ahora ella era como él, y él, como ella.

Helena Moranta Durà
3r de Secundària

Mahatma: “Ànima gran”

Mohandas Karamchand Gandhi: símbol universal de la lluita pacifista i de la defensa dels drets de les persones. Per a molts, un heroi. Més conegut amb el nom de Mahatma Gandhi amb el qual va ser batejat honoríficament gràcies a liderar la lluita índia per la independència britànica mitjançant la pau. Mahatma, “ànima gran” en indi. Un personatge idolatrat, per mèrits propis i amb un motiu de pes deueu estar pensant...

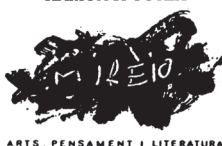
1882 Guayarat, Raj Britànic (Índia)

Kasturba Makhanji, anomenada carinyosament Ba, contrau matrimoni als 13 anys amb Mohandas Karamchand Gandhi, de la mateixa edat, per un acord de negocis familiar. Cinc anys després, la jove es queda sola a càrrec d'un nadó quan el seu marit decideix marxar a Londres per estudiar Dret.

Han passat tres anys i Gandhi és a casa de visita. Ba porta tres nits sense descansar d'ençà que va saber que el seu marit vindria. Harilal, el fill comú del matrimoni, no té records del seu progenitor, que ara seu a taula mentre la seva mare serveix un plat de Dahl per a tots tres i s'assegura que Gandhi gaudeixi de totes les comoditats possibles. L'infant té la mirada perduda en el seu plat de lleties. Se sent estrany, tan estrany com li resulta la presència del que, per a ell, no és més que un desconegut, malgrat els esforços de la seva mare per explicar-li, fins a perdre la paciència, que es tracta del seu bapu (pare). Enmig de la badoqueria de Harilal, involuntàriament vessa el plat i taca la preciosa indiana brodada amb filaments de seda que cobreix el terra de l'hostil estança. Ba sent com si el temps s'aturés, una suor freda emergeix de les seves tremoloses mans mentre el seu batec s'accelera i el temor envaeix el seu cos. Només aconsegueix deslliurar-se de l'atordiment que l'apodera quan veu les celles en el rostre de Gandhi, que ara escridassa dret. Disposa del temps just per interposar-se entre el puny del seu marit i l'indefens cos del seu fill. Tanca els ulls amb força mentre rep el primer impacte i s'abandona a la resignació durant els següents eterns minuts de pallissa per haver gosat desafiar l'autoritat del seu cònjuge.

1906, Sud-àfrica

Gairebé una dècada, tres fills, molts cops, centenars de llàgrimes vessades i incomptables somriures fingits després. El matrimoni resideix ara a Sud-àfrica on Gandhi, amb 36 anys, exerceix d'advocat i continua la seva lluita en la qual Ba també és una activista des del més profund silenci. L'onze de setembre d'aquell mateix any, el seu marit convoca una protesta massiva a Johannesburg i adopta la plataforma Satyagraha (devoció a la veritat) que promou la no violència. Mentrestant Ba segueix sacrificant-se dia rere dia per criar els seus quatre fills. La seva ànima gèlida ja no es trenca més a cada cop que rep, però encara haurà d'afrontar una nova i dura realitat: Gandhi anuncia

SANT JORDI 21

al món el seu inici en la pràctica del brahmacharia, el celibat. Ningú ha tingut en compte el posicionament de Ba respecte l'assumpte i, òbviament, no se li oferirà l'opció de gaudir de la seva sexualitat fora del matrimoni, de manera que es veu obligada a acompanyar la decisió del seu espòs renunciant-hi.

Ha passat gairebé un any d'ençà que la parella practica la castedat, almenys públicament. Gandhi avui tampoc ha dormit al costat de la seva muller. Altrament, ha passat la nit al dormitori adjacent amb un parell de menors, que va convidar a casa a canvi d'una temptadora quantitat de diners. Ba va cuinar el sopar per a tots sense rebre l'agraïment de ningú. Aquest matí, s'ha llevat amb els ulls inflats del plor, fruit de la llàstima que sent per les joves amb les quals no pot evitar sentir-se identificada. Sota els ulls del món, la pràctica de Gandhi de dormir amb noies nues, no és més que una prova superada amb èxit per reafirmar-se en la seva castedat. En canvi, a través de l'avesada mirada de Ba, els rostres de les menors no poden amagar quelcom que s'ha trencat dins d'elles i que ni tan sols tot l'or del món podrà guarir mai.

22 de febrer de 1944, Palau de l'Aga Khan (Pune, Índia)

Ba, de 74 anys, es troba en el moment culminant de la seva altruista i abnegada vida. A la llista de sacrificis de l'anciana, s'hi afegeixen múltiples períodes d'empresonament pel seu activisme amb la llibertat com a causa. Un activisme pel qual no rebrà mai cap reconeixement, a diferència del prestigi que encara ara defineix la idolatrada figura de Gandhi.

Kasturba Gandhi, Ba, es troba ajaguda en un llit mentre una broncopneumònia precedeix l'infart agut que li lleva la vida en la darrera de les nombroses batalles que lliurarà. Una batalla de la qual Ba podria haver sortit victoriosa si Gandhi, l'actual heroi i símbol de la pau, no l'hagués privat de l'assistència mèdica que necessitava a causa de les seves creences naturalistes.

Gandhi, encara avui l'ídol de milions de persones; Kasturba Gandhi, vagament coneguda com la simple "muller de".

Carla Cabré Sariol
4t de Secundària

La reina i els animals

Hi havia una vegada una reina que anava a caminar i es va trobar un castell que estava en un bosc.

La reina va entrar al castell i es va trobar un gat i una girafa. El gat volia arribar a les estrelles, però no podia. La girafa li va dir:

- Vols pujar al meu coll?

El gat li va dir:

- Quina bona idea!

El gat va poder veure les estrelles. La reina també va pujar al coll de la girafa.

Conte contat, conte acabat.

Martina Miró Torrejón
1r de Primària

La pedra màgica i el drac

Fa molt de temps a l'Àfrica, en un bosc molt profund, hi havia un drac molt llest, ràpid i silenciós. Aquest drac estava sol i trist i no tenia amics. Un dia es va trobar a una pedra que semblava màgica. El drac va veure que la pedra es movia i va pensar que potser tenia vida. Aquesta pedra també tenia uns vitralls molt bonics. Cada dia el drac l'anava a veure, fins que va decidir quedar-se-la. Llavors va descobrir un munt de coses. Dos dies després la pedra li va parlar i li va dir: Tinc un desig per a tu. Pensa-te'l bé. Una setmana després el drac va dir: Ja el tinc! Que no estigui sol mai més. D'acord! Va contestar la pedra. Abracadabra i "PUM!" Va aparèixer una dragona nova. La pedra màgica es va quedar com la seva mascota màgica. I tant ara com després, el drac no va estar trist mai més! Aquest conte s'ha acabat i si no és mentida és veritat.

Clàudia Artigas Huguet
2n de Primària

De llibre en llibre

Tot va començar al llibre dels dàlmates on un dels 101 dàlmates, el Jordi, estava refredat. Els seus pares i els 100 dàlmates van deixar el dàlmata Jordi tancat a casa però ell no va fer cas als seus pares i va sortir a fora a jugar.

De sobte, va sentir un pessigolleig al nas i va esternudar i va fer un esternut tan i tan fort que va sortir del llibre i va anar a parar al llibre de la Caputxeta vermella. Allà, ella i el llop ja no eren enemics, la Caputxeta s'hi portava bé. El Jordi li va explicar el que li havia passat i el llop va decidir ajudar-lo.

De sobte, va tornar a sentir el pessigolleig i el llop el va agafar de la mà i van sortir volant cap al llibre de la fada i la bruixa. Quan van arribar, les dues estaven contentes, però el Jordi no. La bruixa i la fada li van preguntar què li passava i el Jordi va dir:

- És que vull tornar a casa! -

La bruixa i la fada van respondre alhora:

- Us podem teletransportar a tots al vostre llibre! -

Dit i fet, els van teletransportar a tots a casa i el Jordi quan hi va arribar es va curar!

Vet aquí un gos, vet aquí un gat, aquest conte s'ha acabat.

Lilia Grasa Wejman
3r de Primària

El farer Jevoule

Fa molts anys en una illa hi vivia un farer en un far. Cada nit il·luminava els vaixells que volien arribar fins a la costa. Però un mal dia amb trons i el mar agitat el far va parar d'il·luminar. El farer quan va veure que el far no tenia llum va haver de buscar una solució, la més ràpida possible perquè els vaixells no s'estavellessin. Però al cap d'una estona va sentir com una veueta dolça li deia:

- Jevoule et podem ajudar.

Va baixar les escales lentament i amb curiositat i mentre baixava, va dir-se a si mateix:

- M'estic tornant boig o és de veritat.

I en un tres i no res va veure tres precioses sirenes d'una cua llarguíssima que tenien un cabell groc d'or. Les sirenes li van dir:

- No li pots dir a ningú que ens has vist.

El Jevoule va tancar els ulls i els va tornar a obrir per veure si era un somni. Però no, era de veritat i les sirenes li van dir:

- Et podem ajudar.

Però el Jevoule va dir:

- Com?

I la sirena Olivia li va dir:

- Amb el nostre cant els hipnotitzarem i tu mentre intenta arreglar el llum del far.

I de cop i volta van desaparèixer. El Jevoule, mentre intentava arreglar el far, de sobte va sentir LAILAULAE i un altre cop. I va dir:

- Són elles, les sirenes.

Els vaixells desfilaven pel cant de les sirenes. I el Jevoule es va passar tota la nit arreglant el far. Al dia següent, quan es va llevar, el far funcionava amb normalitat perquè havia estat tota la nit intentant-lo arreglar.

Aleshores va escoltar molts cops a la porta i quan va obrir hi havia cinc mariners, els que portaven els vaixells. I li van dir:

- Tu vas sentir els cants de les sirenes d'ahir a la nit?

El Jevoule va recordar el que li van dir les sirenes (no li diguis a ningú que ens has vist) i va respondre:

- Puff, quin bestiesa, jo amb els 12 anys que porto treballant aquí no n'he vist mai cap.

Els mariners es van mirar entre tots sense entendre el que havia passat a la nit i se'n van anar sense dir adéu. I des de cada nit venen les sirenes a cantar-li una cançó. I si aneu a l'illa Oba, on hi ha el far, us semblarà sentir el cant de les sirenes. Però no li pregunteu res al Jevoule perquè sempre us ho negarà.

Mar Cecília Valls
4t de Primària

Història d'un narrador

Jo sóc Daniel Ranchins, o us agrada més Pierchel Chanchong? O potser Angeline Scramble? Bé, com veieu no se'm dona gaire bé inventar noms, així que us diré el meu nom real: Eloy d'Atanet, narrador professional.

Com ja haureu vist, soc narrador i visc al món dels contes, on es creen totes les històries. Heu sentit a parlar de la Ventafocs o de la Blancaneus? Doncs aquestes històries i moltes més es van crear aquí, al món dels contes.

En aquest món hi ha 3 treballs:

Personatge, Escriptor i Narrador. Jo soc aquest últim i la veritat és que econòmicament visc bastant bé, tinc un pis amb 2 habitacions, un lavabo, la cuina... Però no us explicaré la meua vida perquè si no es faria molt avorrit, no creieu? Faré el que se'm dona millor, narrar, i ho faré amb la meua història preferida:

-El dimoni que no sabia ser dolent-

Hi havia una vegada, fa molts i molts anys...

- No, no començaré així! He de pensar una manera més original... com... ja ho tinc!

Heu escoltat alguna vegada "és dolent com un dimoni!?" Doncs podeu imaginar-vos com de decebut se sentia en Satanàs (el rei de l'infern) quan va veure que el seu fill era més bo que un àngel.

- Un dimoni bo! Mare meua! Un dimoni ha de fer entremaliadures grosses, maldats, accions perverses!- deia en Satanàs al seu fill en Feer.

Desesperat en Satanàs li va fer al seu fill una llista de coses malvades:

- Agafar un gat i escanyar-lo.
- Fer-li la traveta a un avi.
- Agafar-li les joguines als nens petits del parc...

I així amb una dotzena d'accions perverses.

En Feer, fent cas del seu pare, va buscar un gat, era tan mono amb els seus ulls verds!

- Ets molt maco!- li va dir en Feer- Si no fes tanta calor a l'infern et portaria com a mascota!

De sobte va veure un avi creuant el carrer amb el semàfor vermell, els cotxes ja venien! Va córrer tot el que les seves forces li van deixar, fent senyals als cotxes perquè frenessin, i va ajudar l'avi a creuar el carrer.

Després, va anar al parc per veure els nens. Es va asseure a terra i va començar a fer castells de sorra i a jugar amb els nens.

El seu pare, en veure aquesta actitud, li va dir:

- No pot ser! T'enviaré amb els nens més dolents del barri!

I així va ser.

- Hola- va dir en Feer quan va veure els nens dolentíssims que feien *graffitis*, tenien tatuatges...- Soc en Feer i el meu pare, el rei de l'infern, vol que sigui com vosaltres.

- Jajajaja- van riure els nens- I jo soc el fill d'en Superman!

SANT JORDI 21

- Jajajaja- van tornar a riure els nens, però van deixar de riure quan van veure la cua de dimoni- No és broma, sí que ets un dimoni! –van dir.

- Sí - va dir en Feer- Podeu acompanyar-me a l'infern?

- Mmmm....d'acord - van dir tots els nens.

Mentrestant en Satanàs va estar pensant molt i molt sobre el seu fill.

- Papa, aquests són els nens més dolents del barri- va dir en Feer- Si vols substituir-me per ells ho entenc- En Feer estava molt trist.

- Nois podeu marxar- va dir en Satanàs.

Els nois van sortir corrents, plens de por després de veure en Satanàs.

- Fill, no et voldria canviar per res del món! Ara he entès que tothom és com és i que ens hem d'acceptar així. Vull que sàpigues que t'estimo!

En Feer va començar a plorar de felicitat i es van abraçar pare i fill.

Fi.

I així acabem aquesta història, què us ha semblat? Us ha agradat?

La veritat és que espero que us hagi encantat i ara m'acomio de vosaltres amb el meu cordial comiat.

Àlex de Córdoba Atanet
5è de Primària

Dulce primavera

El 20 de marzo florece el primer pétalo de cerezo y tan raudo como el viento las flores marchitas renacen en todo su esplendor. Con sus nuevos y vivos tonos de colores más destacados: igual que el deslumbrante e icónico sol de primavera. Nuestra estrella favorita durante la primavera alarga su estancia en el día y se vuelve más longeva cada jornada, provocando que ésta tenga más luz. Y es en días como esos en los que los niños salen a corretear descalzos por los bosques con sus recientes tonalidades más alucinantes. Esta estación deja ver todos los espectáculos del mundo, derrocha amor y felicidad por doquier, dando un jaque mate al apagado, triste y gris invierno. Es el momento de que los animales terminen la hibernación para salir a disfrutar del imponente sol primaveral y de las mariposas, las golondrinas vuelan de lado a lado, costado a costado, aprovechando las secas pero fuertes corrientes de aire. En el atardecer la primavera nos ofrece unos crepúsculos totalmente indescriptibles en los cuales predominan el naranja melocotón junto al naranja pastel acompañados de un rojo rosado, amarillo verdoso y un casi inexistente azul que nos ha acompañado durante el día. Y es en precisos momentos de tristeza y agonía donde con lágrimas descendiendo por mis mejillas cierro los ojos. Es entonces donde recuerdo la primavera, recuerdo estar admirando su paisaje junto a mi familia en mi pueblo donde paso esta estación y hablar a corazón abierto sobre alegrías, preocupaciones y diversas situaciones pero siempre acabar riendo.

¿Aceptas un consejo recién salido de mi mente de narrador a lector? Tómallo como un regalo, un obsequio para que lo recuerdes siempre, y es que según mi perspectiva el cariño que le das a una estación depende solo de como tú la vivas. Recuerda, te será útil, vive cada momento como tú quieras recordarlo.

Jan Zarcero Millet
6è de Primària

Qui no soc

jo no soc una nena que ha de caminar 14 kilòmetres cada dia per anar a l'escola.
jo no he de treballar en condicions infrahumanes per mantenir la meva família.
jo no pateixo bullying per part dels meus companys i companyes.
jo no visc a un camp de refugiats a la frontera de Kenya amb Somàlia.
jo no pateixo discriminació racial.
jo no tinc sis anys, un fusell a les mans i l'obligació de matar persones o fer la guerra.
jo no soc gai ni estic condemnada a mort per ser-ho, com passa a 8 països del món.
jo no visc a Austràlia, on han vist cremar 10,7 milions d'hectàrees de bosc al 2020.
jo no he rebut cops de porra per manifestar-me de forma pacífica.
jo no visc al carrer com els sensesostre i no passo les seves penúries (escassetat extrema).
jo no tinc cap minusvàlida que impedeixi el meu desenvolupament com a persona.
jo no visc en una societat que m'obliga a casar-me amb un home que per edat podria ser el meu avi.
jo no he patit mai abusos per part de cap familiar ni conegut.
jo no he perdut els meus pares de petita.
jo no he vist un atemptat amb els meus ulls.
jo no soc res d'això, però soc conscient del món en què visc i vull fer tot el possible per canviar-lo.
Ah, si escric "jo" amb minúscula és perquè per mi és més important el Nosaltres.
Nosaltres

Jana Andreu Rodericks
1r de Secundària

A la recerca de la pregunta

Era una tarda plujosa de març. Havia plogut durant dies. Com cada any en aquella època. Jo ja ho havia decidit feia temps. Sortiria aquella mateixa nit. Després de pensar-m'ho, vaig arribar a la conclusió que no calia acomiadar-me, que tornaria aviat.

Quan el sol es va pondre per darrere dels pins de la plaça que veia des de la finestra de la meva habitació, vaig agafar la bossa que tenia feta de feia dies i vaig sortir de casa, decidit a abandonar el poble on havia viscut tota la vida. Al cap d'uns minuts ja havia sortit del poble i m'encaminava a complir la missió, a trobar la resposta de la pregunta que feia anys que em voltava pel cap. Aquella pregunta que tant m'obsessionava. Qui soc jo?

Vaig caminar durant dies. No puc dir quants, perquè no ho sé. El rellotge em marcava el pas lent però segur dels segons, un pas que es coordinava amb el de les meves passes. No tenia un lloc fix on anar, però sí un objectiu fix. Va ser gràcies a aquest objectiu que vaig persistir en la recerca de la resposta a la meva pregunta.

Cada cop que em trobava algú, li demanava que em descrivís amb adjectius. Cada resposta que vaig obtenir va ser diferent. Hi havia qui deia que era un pesat, d'altres que era massa alt per la meua edat. N'hi havia que no els agradava la meua personalitat, i alguna altra gent que em tractava de boig. I així durant dies i més dies...

Una tarda igual que les altres, em vaig trobar un senyor que semblava que no hi fos tot. Més tard vaig veure que hi tocava més del que em pensava. Era un savi, un gran savi. Va ser gràcies a ell que vaig trobar la gran resposta:

– Estàs buscant en un lloc equivocat –em va dir–. Només el teu cor i tu us podeu autodescriure.

I després de reflexionar molt vaig entendre el que em volia dir. Només jo mateix em podria explicar. Era tan fàcil com això. Els altres no ens poden descriure perquè no ens coneixen prou i, per tant, cada amic, cada familiar, ens veurà de manera incompleta i diferent.

I a partir d'aquell moment vaig viure amb aquella idea. Vaig trobar que era molt millor que viure pendent del que els altres diuen que ets. Al cap i a la fi, encara que potser la manera com tu t'autodescrius tampoc sigui del tot certa, o no sempre encaixi perfectament amb el que els altres veuen en tu, vius amb una sensació de tranquil·litat i plenitud incomparables.

Proveu-ho i ho veureu.

Martí Prado Curell
1r de Secundària

La trobada

M'agrada passejar per la ciutat al capvespre
quan la foscor comença a inundar cases, carrers i places.
Em dic Max, tinc onze anys i vesteixo un somriure sempre,
però avui se m'ha glaçat en veure un rostre familiar.

Ens hem mirat, m'he reconegut,
era jo amb més de trenta anys.

- Sorprès, oi? – m'ha dit.

Amb els ulls he dit que sí, però estava totalment mut.

- Tranquil, això li passa a tothom un cop a la vida – ha dit.

- Seràs un noi molt feliç,

però com tothom, en algun moment, te n'hauràs de penedir.

En aquell instant vaig assimilar que volia dir-me alguna cosa important.

Dos mil vint, arribarà una pandèmia mundial,
el patiment i el dolor seran molt grans,
aprendràs que ajudar i fer costat als altres és el millor regal.

I el virus desapareixerà. Vindran temps millors.

Creixeràs, viatjaràs, estimaràs... Fracassaràs i t'aixecaràs
i aprendràs que l'amor i la solidaritat són els béns més preuats.

Va somriure, es va girar i va desaparèixer per un carreró.

No sé si ha estat un somni o si ha passat de veritat.

El que sé és que vull ser l'home que he trobat.

Max Collado Serra
2n de Secundària

Miralls de la consciència

Estava sola, no hi havia ningú i em trobava al mig d'un immens bosc ben peculiar. Tots els arbres eren iguals de color blanc i negre i, per algun fet inexplicable, semblava el lloc més bell i confortable en el qual havia estat mai. Jo em trobava allà ben plantada desentonant enmig de tota aquella bellesa. Em sentia insignificant i just en aquell moment vaig veure alguna cosa que em va enlluernar darrere de l'únic arbust d'aquell bosc. M'hi vaig apropar amb molta precaució i quan hi vaig arribar vaig trobar un llibre amb un mirall a la portada i el vaig agafar. Em va semblar molt estrany ja que quan me'l vaig apropar per mirar-me, al mirall no hi vaig saber veure res. En aquell moment no li vaig donar importància, el vaig obrir i el vaig començar a fullejar però les pàgines eren blanques. En aquell moment no ho vaig entendre però vaig decidir guardar-me'l per si ho descobria més endavant.

De sobte, vaig veure un noi que s'apropava corrents, semblava espantat i que fugia d'alguna cosa. Es va presentar i em va dir que es deia Ego. Quan el vaig tenir davant em va explicar una història sobre el seu món que, encara ara, estic intentant entendre. Em va mirar fixament als ulls i em va dir: Ajuda'm a ser jo mateix! En el meu món tot està controlat per uns individus sense identitat que decideixen el destí i les accions de les persones.

Aleshores jo li vaig preguntar si això sempre havia sigut així i el noi em va contestar que no, que abans la gent es sentia més lliure, no tenien uns moviments establerts i podien crear el seu propi futur, però ara la vida de cada persona formava part d'un joc que ells mateixos no podien controlar. Em va explicar que en el seu món els infants són els únics que veritablement són lliures, fins que maduren. Mentre són petits el seu criteri és pur i vertader però a mesura que van creixent passen a formar part del joc. D'aquesta manera, la partida cada dia té més figures noves que reemplacen les que són massa velles i ja s'han cansat del joc.

Segons vaig entendre, en el seu món a mesura que les persones anaven creixent es convertien en figures i cada moviment que feien venia dictat per uns individus sense identitat. Tothom es deixava portar pels interessos i opinions dels altres i tothom tenia por de no ser dins de la jugada guanyadora.

Llavors em va dir: tots ens podem convertir en figures mogudes per altres, per les seves opinions, per voler adquirir altres personalitats que no són la nostra.

Aquesta frase em va quedar gravada i encara ara em ressona al cap.

- Ajuda'm a trobar persones amb personalitat, pensament propi i creatives i a alliberar les que no ho són però que mereixen una segona oportunitat.

Jo em vaig quedar petrificada escantant-lo i sense saber què pensar ni creure, però tenia una cosa decidida: havia d'ajudar aquest nen d'alguna manera, tant si tenia raó com si no. Així que vam emprendre el camí cap a la recerca de la solució.

- I tu... Sofia, qui ets?-. Em va preguntar mentre caminàvem.

En aquell moment no vaig saber contestar. Mai havia tingut clar qui era ni què volia i sempre m'havia refugiat en les opinions que la resta donaven de mi.

Aleshores, veient que jo no sabia què dir, el nen de forma enigmàtica em va dir:

- Recorda aquesta pregunta i pensa-hi de tant en tant ja que algun dia et podria salvar.

No vaig entendre el que em volia dir, ens vam quedar en silenci i no vam dir res més.

Finalment, vam arribar a una casa de fusta molt humil però robusta després de fer un camí en el qual vaig aprendre més coses de les que mai hauria imaginat. Vam entrar a la casa i dins no era gens com m'esperava, diuen que les aparences enganyen! A dins era com un castell amb el terra blanc i negre com un taulell d'escacs i estava ple de passadissos i habitacions que et sorprenien a cada racó que visitaves. Vam arribar fins a una habitació plena de miralls i al mig hi havia una taula amb un taulell al centre. A un costat hi havia una senyora completament blanca i davant d'ella un home completament negre movent el que semblaven ser unes figures.

Els dos es van girar i ens van mirar. Tant el meu amic com jo ens vam quedar petrificats, atrapats en les profundes mirades d'aquells dos estranys individus sense identitat. Els dos van esclafir a riure i ens van fer una única pregunta: qui sou?

Semblava una pregunta senzilla, però ells no volien la resposta fàcil; volien una resposta que els revelés quin tipus de persona érem. Em vaig mirar un dels miralls de la sala i em vaig adonar que no em podia veure. Va ser aleshores quan em vaig recordar del llibre que havia trobat al bosc i el vaig treure, aquest cop però totes les pàgines estaven escrites amb tot el meu viatge, el que havia fet, el que havia après, les meves opinions, la gent que m'estimava, les coses que havia fet, les coses que havia de millorar, les preguntes encertades, les respostes equivocades...

Ho vaig entendre de seguida i vaig contestar la pregunta:

- Qui soc? Et refereixes a...

El meu nom i les meves circumstàncies? D'on vinc i a on vaig?

El que puc arribar a ser amb el temps? El que faig o el que he fet?

El que veus o el que sento? Els meus entrebancs, els meus èxits?

El que he perdut o el que he guanyat? Les meves pors, els meus reptes o els meus somnis?

El meu ADN, la meva herència, la meva educació?

Qui soc jo?

Crec que ho soc tot, les meves actituds, les meves opinions, pensaments, decisions, tots els meus actes i accions i les conseqüències que aquests porten a la meva vida, soc la meva capacitat de canvi, les petjades que deixo

SANT JORDI 21

en els altres i soc única amb una personalitat pròpia i diferent a qualsevol altre. També soc els meus errors, no sempre dic i faig el correcte, no soc la més bella però soc autèntica i estic plena de cicatrius que narren la meua història, però per damunt de tot sé que en el fons soc igual que tothom, ni millor, ni pitjor perquè mai trobareu a ningú igual que tu o jo. En aquell precís moment vaig ser capaç de veure'm en tots els miralls de la sala i en el del llibre. Ara a la portada, a sobre del mirall, va aparèixer el meu nom escrit: SOFIA, la història continua!

I així va ser com vaig ajudar l'Ego i a mi mateixa a ser lliures.

Paula Esplugues Ramírez
2n de Secundària

La veritat del mirall

Em miro fixament al mirall,
i sense cap escarafall,
em dispo a descobrir
qui soc jo de cap a fi.

A primer cop d'ull em veig formós,
ulls blaus, rodons i cabell ros,
cos prim, alçada mitjana,
de moment, el mirall no m'entabana.

Després d'aquesta primera impressió,
intento capbussar-me en el meu interior.
De què estem fets els humans,
més enllà d'ossos, òrgans i sang?

I, de sobte, el mirall s'il·lumina,
hi apareix un gran cor que brilla.
Mil records brollen dins la meva ment,
tots alegres i positius sortosament.

Quan vaig donar, sense esperar res,
aquella abraçada a un amic incomprens,
o la trucada als meus avis estimats,
fent-los sentir joiosos i acompanyats.

I el cor, reflectit al meu davant,
creix i creix amb un batec gegant.
Cada acte d'amor i estimació,
fa que m'adoni qui és el meu jo.

Qui soc jo?
Qui som tots plegats?
Som el que estimem,
som uns grans afortunats.

Martí Coll Juan
3r de Secundària

El passeig de dimecres

Era dimecres quan la senyora Caterina passejava per un corriol entre arbres. Ja feia estona que caminava lentament, contemplant el paisatge. No és que fos un paisatge gaire admirable per a ella, al contrari, cada dia al matí feia el mateix recorregut per tal d'esboirar-se una mica, i aquest camí ja l'havia avorrit.

Aquell dia s'havia llevat amb el peu esquerre, que era un fet molt sorprenent venint de la senyora Caterina, ja que ella sempre s'aixecava amb l'altre peu, de tan bon humor que hi havia dies en què fins i tot cantava mentre feia saltirons pel carrer.

Però, a causa d'aquest fet, es fixava en cada detall: en la fulla seca que queia de l'arbre, encara que no fos tardor, i en trepitjar-la feia "crec" i s'esmicolava en molts bocins; en les formigues que, d'una en una, en renglera i respectant el seu torn, anaven entrant engrunes i llavors al seu niu, i després les guardaven apilades i tornaven a sortir a repetir el recorregut. Es passaven tot el dia igual, eren molt previsoros. També es fixava en el cant de l'ocell que refilava des de la branca més alta del pollancre i, si pogués, es passaria hores i hores escoltant-lo. Tampoc es perdia el núvol d'allà dalt que, a poc a poc, anava canviant de forma: ara semblava un escarabat molt gran, amb dues banyes al davant, com les d'un rinoceront, i sis potes tan petites que s'esfilagarsaven a mesura que es movia el núvol; ara, aquell escarabat s'havia convertit en una flor que feia ballar els pètals. La senyora Caterina no va deixar passar per alt el so de les pedres del rierol en fregar-se entre elles, era com si les pedres es xiuxiuegessin, ni tampoc el llimac que lentament s'arrossegava per terra i anava deixant un rastre llefiscós.

Aquell mateix dimecres, des d'uns quants pams més avall, el llimac observava com la gespa es movia suaument d'un costat a l'altre a causa del vent. També mirava com darrere seu algun insecte s'aturava abans de creuar, d'una banda a l'altra, el seu rastre enganxós. El llimac es fixava en les arrels dels arbres, algunes tan grans i d'altres de tan petites però totes tan fortes i resistents. Pensava que les arrels eren com uns lligams que unien diferents coses i que, per tant, no només els arbres tenen arrels, tots en tenim. Com l'escorça, que són capes superposades que ens podem treure o posar i que n'hi ha que són més fines i n'hi ha de més gruixudes. D'altra banda, el llimac mirava un tros de molsa espessa que hi havia al començament d'un tronc i li va semblar curiós que, tenint aquell color verd tan intens, mai s'hagués parat a observar-la.

En aquell mateix moment, al començament del tronc d'un pi, s'acaba de despertar el tros de molsa. Com que aquella nit havia humitejat, notava com alguna gota freda li regalimava de dalt a baix. Ja hi estava acostumada. Tot seguit, va notar una olor que li resultava familiar. Era la d'un bernat pudent mort que algú devia haver aixafat sense adonar-se'n. Després va notar com algun insecte pujava sobre seu tot buscant alguna cosa per menjar, però va marxar de seguida, això volia dir que no n'havia trobat.

De sobte, el tros de molsa va notar com algú el trepitjava, era la senyora Caterina que se'n tornava a casa.

Dora Inaraja Ferran
3r de Secundària

Preguntar-se qui som

Tu, somnàmbul
 obre't pas
 entre les runes d'errors d'antany,
 guia't
 per la immarcescible esperança
 de trobar la resposta enguany.
 Abraça't doncs
 per continuar cercant,
 aquella epifania sobtada
 que al més racional deixa delirant.
 Tant la pregunta d'aquells més bojós
 com la inquietud dels més coherents,
 incessant dubte
 que pacient aguaita
 les conclusions dels pensadors o dels dementats.
 Abraça't si no, et diuen,
 al consol de la ignorància,
 la foscor del no saber.
 Potser un premi
 potser un càstig,
 maledicció d'afortunats sol ser.
 Esclaus dels nostres actes
 o víctimes dels altres,
 cadascú amb un punt de vista
 ençà lluita per saber qui és.
 D'una qüestió irresoluble
 d'hipòtesis latents,
 accepta la inefabilitat
 de les creences coexistent.
 Qui, com i per què;
 simples paraules corrents,
 però han estat sempre el taló d'Aquil·les
 de les nostres difuses ments.

Laura Serrano Capdevila
 4t de Secundària

Epíleg

Arribava baldat a casa aquell dimarts de desembre. Venia caminant amb preses del taller: m'hi havia passat dues hores més del que era habitual. I el bus, a aquelles hores, ja no navegava per aquells tèrbols carrers, regnats per un fred autoritari i sord i que obligava els veïns i veïnes a refugiar-se.

No tenia ganes de menjar res: només un iogurt, i alguna fruita. Em vaig quedar adormit davant la televisió, al sofà, tot mirant una pel·lícula dels anys 50. I em va despertar el vil i maleït timbre del fix. Vaig estar parlant durant dues hores amb la doctora, que m'anuncià amb cautela que no avançava bé i que havia d'ésser curós, ja que la fragilitat del meu cos anava creixent. I just quan el telèfon va entrar en contacte amb el suport a la tauleta, la Norma trucà per veure com estava. Vam parlar també de com passaríem el Nadal i de si vindrien els nets a casa o si jo aniria a la seva.

El primer que vaig fer en sortir del llit quan entrà el primer raig de sol a la menuda habitació va ser trucar al Pere i li vaig anunciar que agafaria la baixa, que no m'aguantava, que faria el que fos des de casa, que no sabia com evolucionaria, que no sabia si demà hi seria, que habitava dins meu una buidor incontrolable d'enormes dimensions i que no augurava gaire bones notícies.

Un cafè i una torrada de mantega i melmelada d'albercoc. I vagar i dormir. Intentava començar a fer el primer encàrrec del dia, però m'era impossible. No tenia forces, no tenia esma, no podia quasi ni caminar de l'habitació a la taula del menjadoret.

En aquella època de clausura, que durà massa mesos, sortia un cop a la setmana a xerrar durant deu minuts amb en Rossend dels diaris i a fer un cafè amb la Rosalia de la cafeteria de la plaça del centre. I solia caminar durant força minuts, fins que arribava a la plaça del Doctor Andreu, on podia per fi respirar aire pur en aquella funesta Barcelona.

Havia viscut a la ciutat cinc mesos, en una ciutat frenètica, sola, immersa en un aire sempre obscur i nocturn i que havia causat la meva degeneració. Coneixia poca gent i l'íntima família que encara quedava vivia en un poblet del sud de França, a Saint Émilion.

Havia deixat d'anar a la granja Viader, on anava cada diumenge a prendre una xocolata desfeta amb nata, o quan feia llargues passejades fins a veure el mar o aquella vegada al mes que guardava per visitar la filla a França.

Ningú al barri no sabia de la meva presència, de la meva existència, de la meva situació. Vivia en una solitud constant i recordava tots i cadascun dels moments que havia viscut en aquell viatge d'autodescobriment i de constant superació.

Havia entrat al piset del carrer Galileu 275 baldat i cansat i, en aquella garita havia sofert una perjudicial transformació que m'havia portat a on era fins ara. Però aquell primer sòlid dimecres de gener de cel fosc i de força fred, rebia

SANT JORDI 21

per part de la doctora els resultats d'unes analítiques que m'havia fet feia pocs dies. I temia que el cel predigués què se'n faria de mi.

En el moment que havia tornat de la botiga de queviures de la Rosita de la travessera de les Corts, vaig notar una forta punxada al pit, que em confirmà el meu pressentiment i que em va fer caure a terra just en entrar al rebedor.

Donava ja per perduts aquells pocs somnis i reptes que havia sempre visionat i trobava a faltar aquells festivals de petons i abraçades que sovint havia rebut i que potser no havia complagut prou. Però era massa tard.

I els ossos em feien figa, i els músculs se'm desinflaven. Notava un buit profund dins meu i ja no identificava aquell cos, que ja feia dies que havia entrat en una decadència eterna i feixuga.

Moria devastat i enyorat de vida als braços de la Solitud, que m'havia acompanyat durant tants dies i que m'havia donat sempre un incondicional suport. Ara, però, era hora d'abandonar tota aquella munió d'emocions i sentiments interiors que m'havien tingut atrapat dins de la meva bombolla, que ara definitivament trencava.

Pau Font Gañet
4t de Secundària

Les dues espardenyas

Doncs, què ens ha passat, ens han oblidat,
divendres sortíem, i ballàvem,
ballàvem! Ni Déu quedava estirat.
Amb prou feines havíem acabat,
que immediatament hi tornàvem.

Ara en canvi, veiem el sol un cop l'any,
i encara gràcies, lloat Sant Joan.
Preguem que no plogui, mal averany,
tu prega inútilment, tros de tocany,
jo esperaré, ja ho veuràs, que ens calçaran.

Les nostres cordes, netes i polides,
pàl·lides com el Carlit al Nadal,
ni un mil·límetre estan colpides
tampoc parlen, deuen estar cohibides,
abatudes, idò és natural.

Així un matí les espardenyas xerraven,
esquinçades però plenes d'esperança
i degut a la rosada es glaçaven
però mai emmudides es quedaven
revivien els passos de la dansa.

Nils Duran Laplaza
1r de Batxillerat

Una ploma negra

En aquella petita sala d'hospital, hi regnava una atmosfera de fredor i soledat, tot i la pesant foscor que envoltava aquell lloc ja que era ben tard. Una petita i malmesa llàntia d'oli sobre una tauleta de vella fusta mal tallada il·luminava tènuement amb una flama els seus voltants. Els dèbils rajos de llum que aquesta desprenia dansaven i es fonien amb la penombra, i amb prou feines deixaven veure el petit llit a la cantonada de l'habitació.

Un ancià, pàl·lid, romania estirat al llit, també de fusta. Tremolava entre les mantes de pell, sense força, a causa del dolor i del malestar que tant l'edat com les malalties li provocaven. Tenia la mirada apagada, perduda en el vidre gris de la finestra de l'habitació, sense cap mostra d'esperança. Els batecs del seu fràgil cor començaven a disminuir lentament, com un suau aleteig d'un ocell en volar amb la brisa del mar.

D'aquelles ombres que abans havien sigut la seva màxima por, una fosca figura va emergir amb elegància. Amb prou feines es podia veure el seu aspecte, a excepció de les negres ales que es plegaven amb misteri a les seves espatlles. Un silenci sepulcral inundava la sala, com si el mateix temps s'hagués aturat. Mentre la primera llàgrima de tristesa regalimava per la galta del pacient, trencant amb aquell etern silenci, la figura va allargar la mà per acaronar amb tendresa el front de l'home. Totes les preocupacions i els neguits de l'ancià es van esfumar en aquell moment, com els d'un nen en abraçar la seva mare. Tot i això, mentre sentia que el seu cos començava a adormir-se, inundant-se de pau, l'home només podia pensar en una cosa...

Qui... Qui soc...?

L'estranya figura alada, amb una dolça veu de confiança, va murmurar...

"Qui ets? Tots som el que hem volgut ser...Som tot allò que, amb esforç i dedicació, hem aconseguit. Som els nostres objectius, des del més ambiciós al més senzill. Som també allò que se'ns ha escapat, aquelles coses que volíem provar, però que no hem fet. Som els propòsits que només s'han quedat en idees. Som el fruit d'aquells que van viure abans que nosaltres i les arrels de les generacions que vindran. Som la gent que ha estat amb nosaltres tot el camí i també aquells que no han pogut acabar-lo. Som aquells que hem deixat enrere i aquells que continuaran quan nosaltres no hi siguem. Som els grans disgustos que hem passat, però també les petites coses que ens fan ser feliços. Som la nostra intenció més malèvola, però també la mirada més pura. Som l'amor i l'odi que hem rebut, així com allò que hem donat. Som aquell darrer petó. Som aquella primera mirada. Som la primera espurna del foc, i també la seva

SANT JORDI 21

cendra. Tots som diferents, i això ens fa ser iguals i estar units. Em preguntes qui ets? Digues-m'ho tu..."

En arribar els primers radiants esquitxos de llum de l'alba, que il·luminaven l'habitació difuminats per la brutícia de la finestra, van trobar el cos inert de l'ancià al llit. Tot i el que havia patit, semblava tenir un somriure de pau i tranquil·litat, com si hagués acceptat que li havia arribat l'hora. Abraçada entre les mans, tenia una petita ploma negra. No ho sabien, però l'ancià havia descobert qui era.

Oriol Ros Roig
1r de Batxillerat

Reflexos sobre un mirall trencat

Va i ve, l'emoció de sentir,
es mostra distant, sense rumb ni camí,
vagant, de boira incerta reu,
fins que el vespre reclama el que torna a ser seu.

Tan sols de l'alba pren l'existència,
una brisa daurada que llisca en la pell,
que posa fi, com a arrel de l'essència,
a allò que no cessa i a allò que pereix.

Com llaços de seda en caure del cel,
que amb una carícia es deslliguen al vent,
i sense saber d'on venen, ni tampoc on van,
xoquen dispersos sobre l'argent.

Reflexos, figures, una sòrdida imatge,
il·lusions, productes d'un somni i miratge,
virtuoses i etèries oculten el cert,
i sense trobar una resposta, ni en el món l'art,
creuen fer entendre una aparent veritat.

Mirall reticent, fill de l'engany,
deixa sortir l'esperit imperant,
més febles i fràgils els vidres que tens
pateixen l'esquinç de la seda amb el vent.

Sentint captivada la veu de l'obscur,
cridada l'aura de l'ens per l'ocult,
el rostre fregant en el buit del mirall
agafa rabent la passió de l'instant.

I sola, amb el gràcil cop que s'hi escau,
el colpeja, mare del bé i del mal,
punyal fred, però càlid en ell és el tall.
Qui som, si no el reflex d'un vidre esquerdat.

Michel Mahfoud Khaouly
2n de Batxillerat

Quatre històries

Passeges per Barcelona. És una tarda de finals de gener i, saturada per tota la feina que se't tira al damunt, sumada a la incapacitat per concentrar-te dels últims dies, has decidit anar a fer una volta per tal d'airejar les idees. Al passar pel costat d'una farmàcia et fixes en el rètol vermellós que marca la temperatura i t'adones, per primer cop, del fred que fa. Com llegint-te el pensament, una onada de vent s'apropa, arrossegant les fulles seques acumulades davant dels portals, i maleeixes no haver agafat els guants nous de llana, mentre et fregues les mans per evitar que s'entumeixin. Per acabar d'empitjorar el dia, al mirar el cel veus que el color blau clar s'ha retirat per donar lloc a un gris fosc, no passant ni dos segons quan una primera gota et cau sobre el nas. El petit plugim es converteix de seguida en un aiguat i corres a arrecerar-te a la primera cafeteria que veus, la que fa cantonada. És petita i, tot i passar-hi per davant cada dia, no hi havies entrat mai. Així que, per tal de fer temps, decideixes donar-li una oportunitat i demanes una xocolata desfeta mentre seus a la barra. La decoració modernista, plena de mosaics de vidre, i les petites taules de fusta massissa fan del lloc un espai ben acollidor. Quan t'arriba la xocolata, tu estàs tan absorta mirant per la finestra que el moviment ascendent de la tassa, des del plat cap als teus llavis, el fas inconscientment. És per això que el mínim contacte ja t'agafa totalment desprevinguda i la sensació a l'empassar-la, aquell gust dolçament amarg, se't queda gravada a la part més profunda del cervell per sempre més, perquè et fa oblidar i et fa recordar, et transporta a èpoques meravelloses, quan no hi havia altres preocupacions més enllà de jugar i divertir-se i, per uns segons, et fa bojament feliç.

Quan et truca el teu amic explicant-te que ha descobert un nou bar on pots menjar les millors hamburgueses de la ciutat mentre sona música en directe i et diu que ha decidit treure't de casa per portar-t'hi aquesta nit, tu li respons amb un badall. No sona millor que el teu pla perfecte de demanar una pizza i estirar-te al sofà per acabar la temporada d'aquella sèrie que et té tan enganxat. Tot i això, davant la seva insistència, decideixes respondre-li amb un "ja veurem" (sobretot per evitar els seus retrets) que, a mesura que passa la tarda, evoluciona des de l'"és possible" fins al "quedem a les vuit davant del local". Tota la mandra que senties es duplica en arribar-hi, ja que, ple de gom a gom, només podeu seure en una petita taula, al fons de tot. Just després de demanar dues hamburgueses especials de la casa i unes patates per compartir, la intensitat dels llums disminueix i apareix, dalt d'un escenari improvisat, un grup de músics que et fan pensar en un quartet de jazz. La música comença i la remor de la gent va minvant, meravellada per aquell so. Tu només tens ulls per un vell que seu en un tamboret del lateral de l'escenari i que sembla que res del que passa l'afecti. Però, de cop, el vell s'aixeca, agafa una trompeta que tenia guardada entre les cames i comença a tocar. La melodia, suau però intensa,

SANT JORDI 21

dolça però trapella, s'enganxa amb una força que et fa tremolar i t'eriça tots els pèls del cos, transformant-te en algú diferent, en algú millor. Quan tot acaba i obres els ulls, molls de llàgrimes, només veus aquella trompeta.

Seus davant la llar de foc, són les vacances de Nadal i a fora neva. Fa quatre anys, quan el teu pare va decidir construir la cabanya allà a la muntanya, tothom el va tractar de boig. Ara, tot i que no ho admetràs mai davant seu, consideres que és una de les millors idees que ha tingut mai. El silenci que omple l'aire és tan profund que només el perceps parant-hi especial atenció i, tot i així, només l'aconseguiràs captar, ja que l'espetic intermitent del foc que tens al davant el trenca, al ritme d'un compàs. A la teva falda tens obert el llibre per on l'has deixat una hora abans. Sí, el llibre. L'article és necessari perquè mai no has llegit i, segurament, mai no llegiràs res de semblant. Un cop aconsegueixes sortir de la hipnosi que et provoca el foc tornes a fixar l'atenció en aquelles misterioses pàgines i la teva ment s'escapa de nou, flotant milers de quilòmetres enllà. Voles sobre un mar de roselles que t'inunden amb la seva olor, voles sobre una batalla naval entre dos vaixells pirates del segle XV i sents els crits i els gemecs dels tripulants, voles sobre una ciutat verda, coberta d'esmeragdes i amb una enorme campana al mig que ressona dins del teu cap. Voles i t'oblides de la resta del món per uns instants, sent tu el centre de la història, sent tu el més important.

Són les cinc de la matinada i surts de la discoteca, ja fart de la nit però amb una increïble història, la més graciosa que t'ha passat mai, preparada per ser explicada l'endemà. Camines tranquil, xiulant, amb les mans a les butxaques dels texans, i et dirigeixes cap a l'estació d'autobusos més propera. Segons els horaris de la web encara queda un autobús nocturn que vagi en direcció a casa teva i, com si s'haguessin alineat els astres, trobes la parada just quan hi arriba. Puges els graons, el conductor et saluda amb un grunyit i alces el cap per buscar un lloc on poder seure. No només hi ha llocs suficients, sinó que l'autobús és buit. A l'avançar dues passes veus al fons una sola noia que mira, distreta, per la finestra i et preguntes per la meva història, em preguntes qui soc. Jo soc la xocolata, soc la trompeta, soc el llibre i soc aquesta noia. Tot això em fa a mi i això és el que soc.

Blanca Subirà Ingla
2n de Batxillerat

 ESCOLA
FREDERIC MISTRAL
TÈCNIC EULÀLIA

ARTS · PENSAMENT · LITERATURA

Arts Plàstiques 2021

Qui soc? Qui som?

1r de Secundària
 Enric Orús Andreu
 1r premi

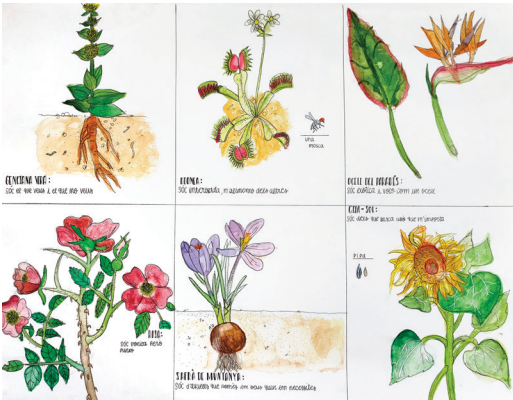
3r de Secundària
 Carla Ortiz López
 1r premi

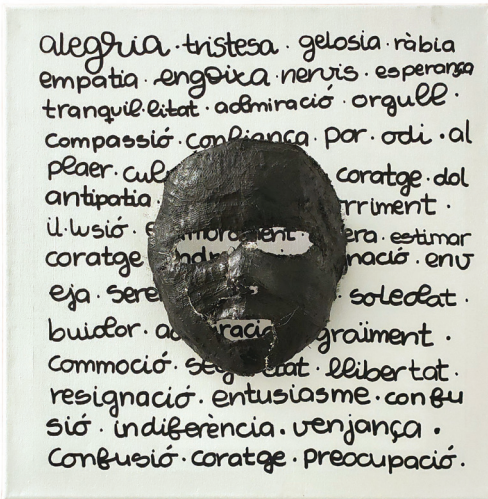
2n de Secundària
 Helena Gatenby Aballí
 1r premi ex aequo

4t de Secundària
 Carla Frechilla Herrero
 1r premi

2n de Secundària
 Martina Cabré Benet
 1r premi ex aequo

1r de Secundària

Laura Enrich Cid

1r premi

4t de Secundària

Carla Cabré Sariol

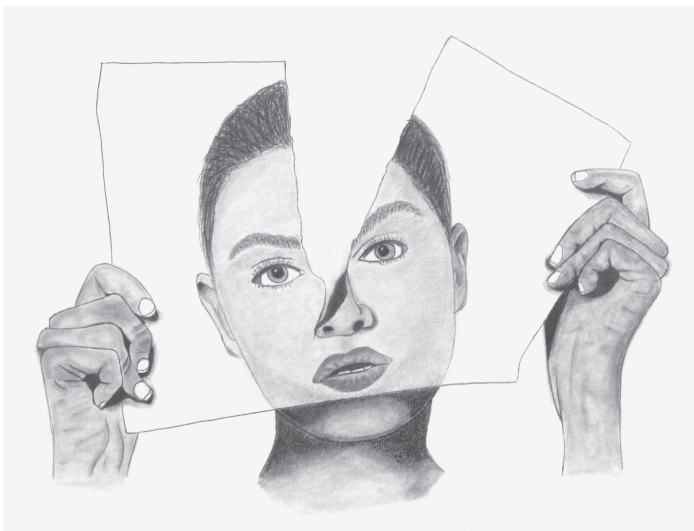
1r premi

2n de Secundària

Marina Mas Roig

1r premi

3r de Secundària

Paula Santos Alvarez

1r premi

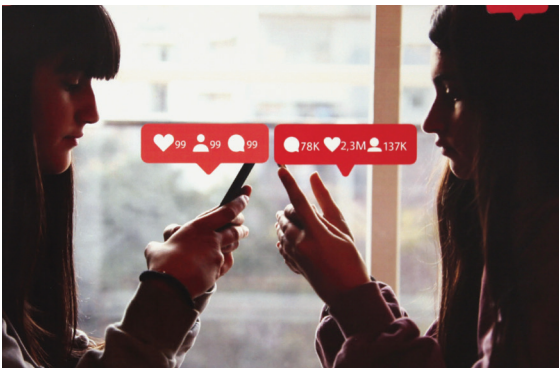
1r de Secundària
Laia Wang Planas
Maria Borrell Muntañola
1r premi ex aequo

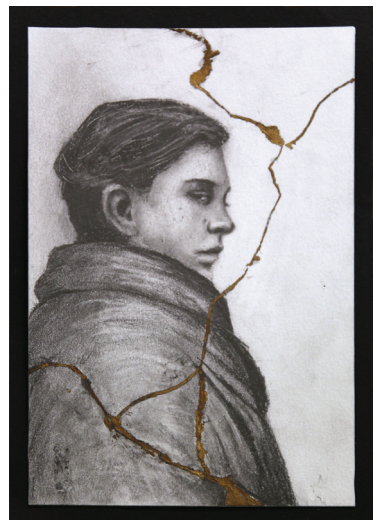
1r de Secundària
Martina Garcia Carreras
1r premi ex aequo

2n de Secundària
Mireia Vicente Avellà
1r premi ex aequo

2n de Secundària
Paula Esplugues Ramàrez
Bàrbara Giustolisi Fuentes
1r premi ex aequo

3r de Secundària
Nil Masip Boget
1r premi ex aequo

3r de Secundària
Binisara Deu Sunyer
1r premi ex aequo

4t de Secundària
Muriel Molas Coronado
1r premi

1r de Batxillerat
Rebecca Macchi Velasco
1r premi ex aequo

1r de Batxillerat
Irene Gutierrez Soler
Cèlia Esteve Ginés
Tianai Yu Ruan
1r premi Instal·lació

1r de Batxillerat
Inés Ramos Torrent
1r premi ex aequo

2n de Batxillerat
Michel Mahfoud Khaouly
1r premi

Carla Cabré Sartiol
 Irene Gutiérrez Soler
 Les injustícies
 Isabel·la Ward Sastre
 Rebecca Castellis Cribrío
 No és volar!
 Júlia Arredondo Soblecherro
 Valeria Busquets Esteve
 Els fantasmes de Mart
 Martí Coll Juan
 Reflexos sobre un mirall trencat
 Blanca Subira Inglà
 La ciutat de les lletres
 Quatre històries
 Clara Verge Tomás
 Jan Zarcero Millet
 Les cartes sense resposta
 Laura Serrano Capdevilla
 Venci al COVID, sa festa
 La pedra màgica i el drac
 Héctor González Hortelano
 Maria Borrell Muntanola
 atungrad la ed recerca la A
 Carla Frechilla Inaraja
 Anna Casals Cortés
 Anna Casals Cortés
 Rebecca Macchi Velasco
 La mirall del veritat
 Inés Ramos
 Miralls de la consciència
 Anne Formosa Pages
 2020 tanyu
 El precio de la existència
 Bintisara Den Sanyer
 Paula Santos Alvarez
 Preguntes o rívivir? Mitjans de vida
 Laura Barria Muñoz
 Alex de Cordoba Khasuly
 Preguntar-se qui som i què volem fer
 Lilita Grasa Valls
 De llibre en llibre
 Júlia Fritx Fernández
 Mireia Vicente Avel·la
 Història d'un poble
 Carla Ortiz López
 Dulce primavera
 Carla Cabré Sartiol
 Lata Wang Planas
 Martina Garcia Carreras